

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Blankou Vernerovou, jako samosoudkyní, v právní věci žalobce: Ing. V. Š. nar. bytem zast. Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem, se sídlem Brno, Burešova 6, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42, o náhradu škody a nemajetkové újmy

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit** žalobci částku 539.800,- Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně za dobu od 18.9.2015 do zaplacení, a to do 15ti dnů ode dne právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit** žalobci částku 1.002.300,- Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně za dobu od 18. 9. 2015 do zaplacení, **se zamítá.**
- III. Žalovaná je povinna zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 89.506,- Kč k rukám právního zástupce žalobce Davida Zahumenského, advokáta, a to do 15ti dnů ode dne právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Návrhem podaným u zdejšího soudu se žalobce po žalované původně domáhal zaplacení částky 1.620.100,- Kč, kdy tato částka byla představována součtem částek požadovaných jednak z titulu náhrady majetkové škody a jednak z titulu poskytnutí zadostiučinění za imateriální újmy, které žalobci, stejně tak jako škoda majetková, dle jeho přesvědčení vznikly v souvislosti s trestním řízením vedeným proti jeho osobě u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobce konkrétně v žalobě uváděl, že dne 25. 5. 2005 mu bylo sděleno obvinění z trestného činu podvodu, přičemž též den byl zadržen i Policií České republiky a v jeho bydlišti byla vykonána domovní prohlídka. Následně poté pak bylo rozhodnuto o jeho vzetí do vazby, přičemž ačkoli podal stížnost jak proti usnesení o sdělení obvinění, tak proti usnesení o vzetí do vazby, nebylo jeho stížnostem vyhověno a žalobce tak byl z vazby propuštěn až po 3 měsících, tedy dne [REDAKCE]. Žalobce dále v žalobě uváděl, že řízení proti jeho osobě však i nadále pokračovalo a dne 19. 7. 2006 byla proti němu podána obžaloba, již byl obžalován ze závažného majetkového trestného činu podvodu, jímž měla být způsobena značná škoda, přičemž za této situace mu tedy hrozil trest odnětí svobody v sazbě od dvou do osmi let. Žalobce dále uváděl, že ačkoliv dle jeho přesvědčení nebyl jeho případ nikterak složitý, byl rozsudek ve věci soudem 1. stupně vynesena až dne 30. 4. 2008. V této souvislosti pak žalobce poukazoval na prodlevy v řízení, kdy například rozsudek ve věci mu byl doručen až za tři čtvrtě roku po jeho vyhlášení, což bylo odůvodňováno chybou počítače, přičemž soud 1. stupně odvolání žalobce a ostatních obžalovaných předložil k rozhodnutí Městskému soudu v Praze až po dvou letech, tedy až počátkem roku 2011, přičemž k projednání věci před odvolacím soudem došlo tedy až 24. 2. 2011. Tímto rozsudkem pak byl ve vztahu k žalobci zrušen toliko výrok o uložení peněžitého trestu, ale byl mu potvrzen nepodmíněný trest odnětí svobody uložený soudem 1. stupně v délce 4 let ve věznici s ostrahou. Žalobce pak dále uváděl, že ve věci podal i dovolání, s nímž však nebyl úspěšný. Dále bylo v žalobě skutkově tvrzeno, že žalobce nastoupil výkon trestu odnětí svobody dne [REDAKCE] přičemž protože se však v následujícím období objevila svědectví, z nichž dle přesvědčení žalobce vyplývalo, že tato svědectví prokazují, že nemohl být pachatelem vyšetřované trestné činnosti, podal žalobce žádost o obnovu řízení, která byla zamítnuta. Následně pak došlo k podání druhé žádosti o obnovu řízení, o níž následně rozhodl Obvodní soud pro Prahu 6 dne 9. 7. 2014 a to tak, že návrh na obnovu řízení zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce stížnost, o níž posléze rozhodoval Městský soud v Praze, který usnesením ze dne 26. 8. 2014 vydaným pod sp. zn. [REDAKCE] rozhodl tak, že obnovu původního řízení povolil, odsuzující rozsudek zrušil a nařídil propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. V této souvislosti pak žalobce zdůrazňoval, že věc tedy dospěla opět po více než osmi letech do stadia podané obžaloby u Obvodního soudu pro Prahu 6, přičemž usnesením ze dne 15. 10. 2014 pak tento soud rozhodl o zastavení trestního stíhání žalobce to s odkazem na článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy rozhodnutí o zastavení žalobcova trestního stíhání tedy bylo odůvodněno nepřiměřenou délkou trestního řízení vedeného proti žalobci a dále pak bylo dle žalobce v odůvodnění tohoto rozhodnutí naznačováno i to, že v důsledku změny soudce by bylo nutné provést znovu celé dokazování ve věci a zároveň že při zvážení nových svědectví, včetně výpovědi policistů, by byl výsledek řízení nejistý. V souvislosti s vydáním shora uvedeného rozhodnutí o zastavení trestního stíhání pak žalobce poukazoval na to, že v poučení k vydanému usnesení sice bylo

uvedeno, že v trestním stíhání bude pokračováno, prohlásí-li obžalovaný do 3 dnů od doby, kdy mu usnesení o zastavení trestního stíhání bylo oznámeno, že na projednání věci trvá, avšak v této souvislosti žalobce zdůrazňoval, že toto poučení bylo nesprávné a žalobce jej fakticky nemohl využít, neboť bylo-li řízení zastaveno podle § 11 odst. 3 trestního řádu, trestně stíhaná osoba nemůže žádat o pokračování v řízení, neboť toto právo se výslovně vztahuje na řízení zastavená z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písmeno a), b) nebo i) trestního řádu, tedy nikoliv na případ, je-li řízení zastaveno z důvodu uvedeného pod písmenem j). Žalobce dále zdůrazňoval, že nemohl podat ani stížnost proti rozhodnutí soudu o zastavení trestního stíhání, neboť právo podat stížnost má v souladu s ust. § 223 odst. 4 trestního řádu pouze státní zástupce, a nikoliv obviněný, s tím, že žalobce tedy neměl možnost v řízení pokračovat a prokázat tak svou nevinu s tím, že právě z tohoto důvodu má tedy žalobce nepochybně právo žádat náhrady škody i nemajetkové újmy za své nezákonné trestní stíhání. Co se pak týká jednotlivých nároků uplatněných touto žalobou, žalobce v žalobě uváděl, že na celé trestní řízení, které započalo sdělením obvinění a skončilo vydáním usnesení ze dne 15. 10. 2014 o zastavení řízení, je třeba tedy pohlížet jako na nezákonné trestní stíhání jeho osoby, v důsledku čehož žalobci vznikla jak majetková škoda, tak i nemajetková újma. Ve vztahu k majetkové škodě pak žalobce konkrétně poukazoval na to, že je přesvědčen o tom, že by mu mělo přináležet odškodnění v souvislosti s ušlým výdělkem za dobu vazby, kdy poukazoval na to, že ve vazbě strávil 93 dnů a za tuto dobu žádal přiznání paušální náhrady ušlého zisku (škody) ve výši 15.800,- Kč (170,- Kč za 1 den výkonu vazby). V této souvislosti žalobce uváděl, že od roku 1999 podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, přičemž v době, kdy byl ve vazbě, nemohl provozovat svou výdělečnou činnost, a tudíž mu ušel zisk. Žalobce v rámci doplňujících skutkových tvrzení uváděl, že před zahájením trestního stíhání podnikal v oblasti truhlářství, v oblasti pohostinství a měl rovněž realitní kancelář, přičemž podnikání ukončil k 16. 2. 2007, když dle jeho přesvědčení mu jeho trestní stíhání i po propuštění z vazby komplikovalo jeho podnikání a v důsledku toho a následných psychických obtíží tedy podnikatelskou činnost ukončil. Jako další majetkovou škodu pak požadoval zaplacení částky původně 78.000,- Kč vyčíslenou jako náklady, které musel vynaložit na svou obhajobu v rámci trestního řízení, když v trestním řízení ho postupně zastupovali JUDr. Pilecký, JUDr. Kindl a JUDr. Blažek (Později pak vzal žalobce žalobu v tomto dílčím nároku částečně zpět a to co do požadavku na zaplacení částky 8.538,- Kč s příslušenstvím, se zákonným úrokem z prodlení za dobu od 18. 9. 2015, přičemž o tomto částečném zpětvzetí žaloby pak bylo rozhodnuto usnesením, jímž bylo řízení částečně v rozsahu shora uvedeném zastaveno a to při jednání soudu dne 23. května 2017 s tím, že ve vztahu k požadavku na náhradu majetkové škody v rozsahu obhajobního tedy předmětem řízení zůstal požadavek na zaplacení částky 69.462,- Kč, který však byl usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 vydaným dne 2. června 2017 vyloučen k samostatnému projednání.). Dále žalobce žádal náhradu cestovného, když uváděl, že k jednotlivým soudním jednáním se dopravoval hromadnou dopravou z místa svého bydliště, přičemž celkově požadoval na cestovním částku 3.800,- Kč (poté, kdy však byl soudem vyzván k doplnění skutkových tvrzení a označení důkazů ve vztahu k tomuto požadavku na náhradu škody, tedy byl vyzván k tomu, aby doplnil tvrzení, kdy konkrétně, jakým konkrétním dopravním prostředkem a na jaké trase byly cesty konány a doložil doklady prokazující výši úhrad za tyto cesty uvedl, že v tomto směru doplňovat skutková tvrzení a označovat důkazy nebude). Mimo to žalobce žádal v souvislosti se shora uvedeným trestním řízením vedeným proti jeho osobě i náhradu

nemajetkové újmy, přičemž přiznání náhrady nemajetkové újmy pak žádal jednak v souvislosti s výkonem vazby, kdy za 93 dnů výkonu vazby požadoval odškodnění ve výši 139.500,- Kč (93 x 1.500,- Kč). Dále požadoval částku 778.000,- Kč za výkon trestu odnětí svobody v době od 2. 8. 2013 do 26. 8. 2014, tedy za 389 dní požadoval odškodnění ve výši 2.000,- Kč za den (389 x 2.000,- Kč). Dalším nárokem, který žalobce v řízení uplatňoval, byl požadavek na odškodnění nepřiměřené délky soudního řízení, které probíhalo od května 2005 do října 2014, tedy trvalo 9 let, 2 měsíce a 4 dny od podání obžaloby a 10 let, 6 měsíců a 3 dny od zahájení úkonu trestního řízení s tím, že v důsledku nepřiměřené délky trestního řízení pak byla žalobcem požadována částka 105.000,- Kč. V souvislosti s nepřiměřenou délkou soudního řízení pak žalobce zdůrazňoval, že nepřiměřenost délky soudního řízení již ostatně konstatoval i Obvodní soud pro Prahu 6 v rámci svého rozhodnutí o zastavení trestního řízení, přičemž s ohledem na argumentaci strany žalované spočívající v tom, že již samotné zastavení trestního stíhání je pro žalobce dostatečnou satisfakcí, žalobce poukazoval na to, že v daném konkrétním případě ani zastavení trestního řízení pro jeho délku dostatečnou satisfakcí není, a to s ohledem na skutečnost, že v průběhu řízení docházelo opakovaně k skutečně značným prodlevám s vyřizováním věci a to jak v době vyhotovování rozsudku soudem I. stupně, tak následně v souvislosti s předložením věci odvolacímu soudu, přičemž se jednalo o prodlevy skutečně velké (prvoinstanční spis byl Městskému soudu v Praze odeslán až dne 18. 1. 2011 tedy až po cca 2 letech od podání odvolání), a proto by žalobci mělo být přiznáno zadostiučinění i formou poskytnutí odškodnění finančního, a to i za situace, kdy zároveň není možno předmětné trestní řízení hodnotit jako složité. Ve vztahu k požadavku na zaplacení částky 105.000,- Kč za nepřiměřenou délku soudního řízení pak bylo skutkově následně upřesněno, že odškodnění nepřiměřené délky soudního řízení je požadováno ve shora uvedené výši jak za samotné trestní řízení, tak i za jeho pokračování poté, kdy byla obnova řízení povolena. Součástí žalobního požadavku pak byl i požadavek na zaplacení částky 500.000,- Kč z titulu odškodnění nezákonného trestního stíhání žalobce, kdy bylo poukazováno na to, že tímto nezákonným trestním stíháním žalobce došlo k významnému zásahu do jeho soukromého i osobního života. Žalobce zejména zdůrazňoval, že byl poškozen jeho osobní a rodinný život, bylo zasaženo do jeho pracně vybudované dobré pověsti po dřívějším trestním odsouzení z roku 1998, když uváděl, že poté, kdy se mu podařilo si znovu vybudovat dobrou pověst a společenské postavení došlo k poškození jeho dobré pověsti právě v důsledku trestního stíhání a zbavení osobní svobody. Žalobce v této souvislosti uváděl, že v důsledku trestního stíhání opustil i své původní bydliště, a že za situace, kdy byl pravomocně odsouzen a dále i v souvislosti s částečným výkonem trestu odnětí svobody byl tedy ostatními lidmi vnímán jako zločinec, z čehož je zřejmé, že trestní stíhání pro něj tedy představovalo skutečně výraznou psychickou újmu. Žalobce však sám zároveň v této souvislosti připouštěl, že v roce 1998 byl tedy odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v rozsahu dvou a půl let, a to za situace, kdy již v roce 1994 byl odsouzen k trestu odnětí svobody s tím, že tehdejší trest mu byl v té době ještě podmíněně odložen, avšak následně k tomuto trestu pak bylo přihlédnuto při ukládání trestu v roce 1998 a dále žalobce připouštěl, že k jeho podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen v roce 1998, došlo po výkonu jeho poloviny v roce 2001, tedy cca 4 roky před zahájením posuzovaného trestního stíhání. Dále žalobce uváděl, že trestní stíhání pro něj představovalo i finanční zátěž, když si například od své družky musel vypůjčit peníze na úhrady právního zastoupení a nemohl se věnovat ani svému podnikání. Dále

poukazoval na to, že toto trestní stíhání mělo částečně i vliv na jeho vzájemný vztah s dcerou a že v důsledku dlouhotrvajícího trestního řízení došlo i k zhoršení jeho zdravotního stavu. Ve vztahu k době výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody pak zdůrazňoval i to, že se v té době nemohl dostatečným způsobem věnovat své dceři, vykonávat svá rodičovská práva a povinnosti ve vztahu k ní a v době vazby mu fakticky bylo znemožněno zúčastnit se pohřbu své babičky, s níž měl blízký vztah a v době výkonu trestu nemohl jako jediný syn pečovat o svou starou matku a poukazoval i na to, že výkon trestu odnětí svobody pak měl i následky pro jeho zdravotní stav, když nebylo vyhověno jeho žádosti o odklad výkonu trestu ze zdravotních důvodů a žalobce musel tedy výkon trestu nastoupit, čímž dle žalobce došlo k situaci, kdy byl v době výkonu trestu operován, přičemž negativní následky po operaci má dodnes. Ve vztahu ke svému zdravotnímu stavu pak poukazoval i na to, že výkon trestu navíc musel absolvovat poté, kdy měl zdravotní problémy (byl po cévní mozkové příhodě), což vše by tedy měl soud zohlednit při svém rozhodování o výši zadostiučinění poskytnutého za nezákonný výkon trestu odnětí svobody. V neposlední řadě žalobce uváděl, že se svou žádostí o náhradu majetkové škody i nemajetkové újmy se obrátil na Ministerstvo spravedlnosti, avšak Ministerstvo spravedlnosti odmítlo jeho požadavkům vyhovět, a proto tedy byla podána žaloba ke zdejšímu soudu, již byla původně žádána náhrada majetkové škody ve výši původně 97.600,- Kč včetně nákladů obhajoby, které byly po částečném zpětvzetí vyloučeny k samostatnému projednání, s tím, že po těchto procesních rozhodnutích pak jako majetková škoda byla žádána částka 19.600,- (15.800,- Kč za ušlý zisk v době vazby, 78.000,- Kč za náklady související s obhajobou v trestním řízení a částka 3.800,- Kč jako cestovné) Kč a na náhradě nemajetkové újmy částka 1.522.500,- Kč (139.500,- Kč za výkon vazby, 778.000,- Kč za výkon trestu odnětí svobody, 105.000,- Kč za nepřiměřenou délku soudního řízení a 500.000,- Kč za vedení trestního řízení). V průběhu řízení pak byl upřesněn požadavek žalobce na odškodnění tak, že bylo žádáno i o přiznání zákonných úroků z prodlení ode dne 18. 9. 2015 s tím, že v tomto rozsahu tedy byla připuštěna změna žaloby. Pokud pak žalobce žádal v průběhu řízení o připuštění dalších změn žaloby ve vztahu k jeho požadavkům na náhrady jednotlivých nemajetkových újem, soud v tomto rozsahu změny žaloby nepřipustil a předmětem řízení tedy byly požadavky žalobce uvedené shora.

Žalovaná strana navrhovala zamítnutí žaloby v plném rozsahu. V rámci vyjádření k žalobě žalovaná učinila nesporným, že žalobce se na ni podáním ze dne 18. 2. 2015 obrátil se svým požadavkem na náhradu majetkové škody a nemajetkové újmy v celkové výši 1.620.100,- Kč. Dále žalovaná v rámci svého vyjádření k žalobě uváděla, že nesporně, že žalobce byl trestně stíhán, že usnesením ze dne 19. 5. 2005 bylo žalobci sděleno obvinění, že následně byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 vydaným dne 30. 4. 2008 pod sp. zn. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011 vydaným pod sp. zn. [REDAKCE] odsouzen za spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3, trestního zákona a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 4 let nepodmíněně. Dále žalovaná učinila nesporným, že žalobce byl v souvislosti se svým trestním stíháním vzat do vazby s tím, že vazba trvala od [REDAKCE] do [REDAKCE] a že následně s ohledem na své pravomocné odsouzení vykonal žalobce trest odnětí svobody v délce 389 dní, a to z situace, kdy následně byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2014 povolena obnova trestního řízení vedeného proti žalobci a žalobce byl z vazby

propuštěn, přičemž následně celé trestní řízení skončilo zastavením trestního stíhání žalobce a to usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 vydaným dne 15. 10. 2014, jímž bylo trestní řízení zastaveno podle § 231 odst. 1 za použití § 223 odst. 1 trestního řádu a § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu. Žalovaná však uváděla, že v daném případě není dán odpovědnostní titul, neboť žalovaná dovozovala, že v daném případě by měl být na případ žalobce analogicky aplikován § 12 zákona č. 82/1998 Sb., kdy § 12 shora uvedeného zákona stanoví výjimky z odpovědnosti státu za škodu v případech zastavení trestního stíhání, kdy nebyl učiněn žádný závěr o vině či nevině trestně stíhané osoby, tedy například pokud byl trestný čin amnestován, trestně stíhané osobě byla udělena milost nebo poškozený vzal svůj souhlas s trestním řízením zpět, přičemž žalovaná sice připouštěla, že je pravdou, že ve shora uvedeném zákonném ustanovení není výslovně vyjmenován případ zastavení trestního stíhání pro nepřiměřenou délku soudního řízení, avšak žalovaná zdůrazňovala, že je přesvědčena o tom, že analogicky by mělo být toto ustanovení zákona taktéž použito, neboť zastavnutí trestního stíhání dovedla v některých případech toliko judikatura, podle níž lze trestní řízení trvající extrémně nepřiměřenou dlouhou dobu zastavit přímo na základě článku 6 odst. 1 Úmluvy, eventuálně ve spojení s § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu, přičemž zároveň však bylo poukazováno i na to, že i tento právní názor je již ve svém důsledku následující judikaturou Nejvyššího soudu překonaný, a že byť je soud v rámci odškodňovacího řízení, rozhodnutím vydaným v rámci trestního řízení vázán, nelze přehlédnout to, že zákon č. 82/1998 Sb. je postaven na principu odškodnění osoby, proti níž bylo trestní stíhání zastaveno se závěrem, že trestně stíhaný se trestného činu nedopustil, nebo pokud je nepochybné, že se skutek nestal nebo není trestným činem, nebo není prokázáno, že skutek spáchal trestně stíhaný, přičemž naopak případy, kdy je trestní stíhání zastaveno, ovšem s opačným závěrem, tedy že se trestně stíhaný dopustil protiprávního jednání odpovídajícího skutkové podstatě trestného činu, je náhrada škody vyloučena s tím, že za takových okolností by tedy poskytnutí náhrady škody bylo i v rozporu s dobrými mravy. V této souvislosti pak žalovaná zdůrazňovala, že žalobce se mohl i po skončení řízení domáhat projednání věci tak, aby dosáhl plné rehabilitace, přičemž pokud tak případně nebylo ze strany žalobce učiněno, není žádný důvod pro to, aby žalobci bylo poskytnuto jakékoliv odškodnění, když žalobce měl možnost podat vůči usnesení o zastavení trestního stíhání stížnost a trvat na projednání věci a tím i zodpovězení otázky viny či nevin, přičemž pokud tedy taková stížnost podána nebyla, přichází právě na řadu analogická aplikace ust. § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb. Žalovaná tedy v této souvislosti zdůrazňovala, že v případě žalobce se tedy nejednalo o jeho nezákonné trestní stíhání, neboť k jeho zastavení došlo v důsledku jeho nepřiměřené délky, aniž by byla posouzena žalobcova vina či nevinna a je třeba zabránit tomu, aby byl odškodňován někdo, u koho nebyla deklarována nevinna, přičemž toto je skutečnost, která by měla být stěžejním způsobem zohledněna. Pro případ, že by se soud neztotožnil s právním závěrem žalované strany o tom, že žaloba by měla být jako celek zamítnuta, žalovaná ve svém vyjádření k jednotlivým nárokům poukazovala na nedůvodnost těchto požadavků i z jiných hledisek, případně sporovala oprávněnost výše požadovaných částek. Ve vztahu k požadavku žalobce na náhradu majetkové škody ve výši 15.800,- Kč jakožto paušální náhrady ušlého zisku, zisku za dobu výkonu vazby bylo žalovanou zdůrazňováno, že žalobce přes opakované výzvy soudu hodnověrným způsobem neprokázal, že v době před jeho vzetím do vazby dosahoval pravidelného příjmu ze svého podnikání, na základě něhož by pak bylo možno požadovat případnou paušální náhradu ušlého zisku s tím, že za těchto okolností tedy

bylo navrhováno zamítnutí žaloby ve výše uvedeném rozsahu právě i z tohoto důvodu, tedy neprokázání existence skutčné škody v majetkové sféře žalobce. Ve vztahu k požadavku na náhradu nemajetkové újmy za dobu vazby pak v případě, že žaloba nebude zamítnuta v plném rozsahu, žalovaná zdůrazňovala, že částka 1.500,- Kč za jeden den výkonu vazby je v daném případě nepřiměřenou. Bylo poukazováno zejména na to, že žalobce byl již v minulosti trestně stíhán, dokonce byl již v minulosti i ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná dále sporovala i žalobcem tvrzený zásah do jeho osobnostních práv výkonem vazby, když v této souvislosti bylo poukazováno na rozpory mezi skutkovými tvrzeními žalobce a obsahem svědecké výpovědi jeho družky a zároveň bylo uváděno, že žádný významnější zásah do práv žalobce nebyl prokázán ani v oblasti rodinné, ani společenské či pracovní. Ve vztahu k délce řízení pak bylo odkazováno na nedůvodnost tohoto požadavku, když v případě, že by soud dospěl k závěru o nepřiměřené délce soudního řízení, mělo by být zohledněno, že dostatečnou satisfakcí je již skutečnost, že trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu nepřiměřené délky. Ve vztahu k požadavku na odškodnění výkonu trestu a nezákonného trestního stíhání (viz závěrečný návrh) pak bylo žalovanou poukazováno na to, že výkon trestu, vazby i nezákonné trestní stíhání spolu velmi úzce souvisí, přičemž že však tedy odškodnění jedné této újmy pak musí být logicky promítnuto i do odškodnění dalších shora zmiňovaných oblastí, přičemž tedy bylo žalovanou dovozováno, že výkon trestu by neměl být odškodňován zvlášť, ale jako kritérium při zvažování výše přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, pokud bude žalobcem prokázána, způsobenou mu nezákonným trestním stíháním. Z tohoto důvodu pak žalovaná poukazovala na to, že relevantní výchozí částkou je pak tedy pouze částka uplatňovaná žalobcem za nezákonné trestní stíhání ve výši 500.000,- Kč a nikoliv ještě částka požadovaná za výkon trestu ve výši 778.000,- Kč, která je dle žalované pouze jedním z dalších kritérií pro určení výše přiměřeného případného zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání. V této souvislosti pak žalovaná dále zdůrazňovala i to, že dle jejího přesvědčení však nebyl v řízení žalobcem prokázán vznik tvrzené újmy ani příčinná souvislosti s touto tvrzenou újmou s tím, že požadavek žalobce by měl být tedy jako celek shledán nedůvodným. V této souvislosti pak bylo žalovanou zdůrazňováno, že soud by při svém rozhodování naopak měl vzít do úvahy, že žalobce byl již v minulosti opakovaně trestně stíhán a odsouzen, že již i v minulosti absolvoval výkon trestu odnětí svobody za jinou trestnou činnost, již se dopustil, přičemž že i za těchto okolností lze jen stěží dovodit zásah do pověsti žalobce. Dále bylo poukazováno na to, že z provedeného dokazování je zřejmé, že vztahy žalobce s rodinou zůstaly nedotčeny, když žalobce byl v průběhu trestního stíhání ze strany svých nejbližších podporován a v důsledku trestního stíhání tedy nedošlo tedy k žádnému trvalému ani částečnému rozvrácení vztahů. Dále bylo zdůrazňováno, že nebylo prokázáno ani to, že by trestní stíhání mělo vliv na profesní život žalobce, že jeho kauza nebyla ani nikterak medializována, a že nebylo prokázáno ani to, že trestní stíhání mělo vliv na zdravotní stav žalobce, když tvrzený zhoršený zdravotní stav žalobce dle předložených důkazů není možno považovat za důsledek trestního stíhání, když žádný z důkazů kauzalitu neprokazuje a žalobce další relevantní důkaz nepředložil. V této souvislosti pak byla zpochybňována i výpověď družky žalobce, a to pro nekonzistentnost této výpovědi a rozpory mezi výpovědí a skutkovými tvrzeními žalobce. Ze všech shora uvedených důvodů tedy bylo dovozováno, že v dané konkrétní věci skutečně nejsou dány podmínky pro vyhovění žalobě i v případě, pokud by soud dospěl k závěru o existenci odpovědnostního titulu, neboť žalobce v řízení neprokázal

skutečný vznik nemajetkové újmy v jeho osobnostní sféře, ani vznik majetkové škody. Pro případ byl i částečného vyhovění žalobě, bylo žádáno o poskytnutí 15 ti denní lhůty k plnění a to z organizačně technických důvodů.

Obsahem trestního spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. [REDAKCE] vstal soud za prokázané, že usnesením Policie České republiky ze dne 19. 5. 2005 bylo zahájeno trestní stíhání proti žalobci i proti dalším čtyřem spoluobviněným osobám, přičemž žalobci bylo sděleno obvinění ve čtyřech skutcích, v nichž byl spatřován trestný čin podvodu dle ust. § 250 odst. 1, odst. 3 trestního zákona ve dvou případech a v dalších dvou případech pak dle § 250 odst. 1, odst. 2 trestního zákona) Dne 25. 5. 2005 pak byla v rámci zahájeného trestního řízení u žalobce provedena domovní prohlídka a tímto dnem byl žalobce i zadržen Policí České republiky. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 vydaným dne 27. května 2005 pod sp. zn. [REDAKCE] pak bylo rozhodnuto o vzetí žalobce do vazby se započítáním vazby ode dne [REDAKCE]. Žalobce byl vzat do vazby z důvodu uvedeného v § 67 písm. b) trestního řádu Dále bylo obsahem spisu zjištěno, že žalobce v průběhu řízení žádal o propuštění z vazby a o přijetí slibu obviněného, avšak tyto žádosti nebyly shledány jako důvodné a byly zamítnuty. Usnesením státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 ze dne 25. 8. 2005 pak následně bylo rozhodnuto o tom, že obviněný (žalobce v tomto řízení) se propouští z vazby na svobodu. Dále bylo obsahem tohoto spisu prokázáno, že v rámci přípravného řízení byly shromažďovány podklady týkající se prošetřování skutků, v nichž bylo spatřováno spáchání trestných činů obviněnými s tím, že přípravný spis obsahuje kromě jednotlivých rozhodnutí i protokoly o výsleších obviněných, svědků, přičemž ve 4. svazku trestního spisu přípravného řízení jsou evidovány shromážděné listinné důkazy vztahující se k věci v rozsahu přes 220 stran. V rámci řízení pak byl zpracováván mimo jiné i znalecký posudek. Dne 16. 7. 2006 pak byla u Obvodního soudu pro Prahu 6 podána obžaloba, která se týkala celkově sedmi obžalovaných ve čtyřech skutcích, přičemž dle obžaloby skutky, ve vztahu k nimž bylo dáno podezření, že tyto skutky spáchal pod bodem i žalobce byly v obžalobě kvalifikovány jako trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, 3, písm. b) trestního zákona. Hlavní líčení ve věci pak byla soudem konána v době od května 2007 do dubna 2008, přičemž v rámci nařízených hlavních líčení bylo prováděno dokazování s tím, že některá nařízená hlavní líčení však nemohla být konána a byla odročována z důvodu omluv obžalovaných či jejich obhájců. Například hlavní líčení dne 25. 7. 2007 nebylo konáno z důvodu omluvy obhájce žalobce JUDr. Pileckého pro nemoc a z důvodu omluvy dalšího obžalovaného pro pracovní neschopnost. Dalšího jednání nařízeného na 17. 12. 2007 se taktéž nekonalo a to přímo z důvodu omluvy žalobce v tomto řízení. Jednání dne 5. 2. 2008 se opětovně nekonalo a to jednak i z důvodu nepřítomnosti obhájce žalobce JUDr. Pileckého a dále z důvodu omluvy spoluobžalovaného H [REDAKCE]. Dále bylo v řízení prokázáno, že dne 30. 4. 2008 byl věci vdán ve vztahu k žalobci odsuzující rozsudek, v rámci něhož byl žalobce uznán vinným trestným činem podvodu dle § 250 odst. 1 a 3 písm. b) trestního zákona ve spolupachatelství a byl odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu 4 let do věznice s ostrahou. Zároveň mu byl uložen peněžitý trest ve výši 500.000,- Kč. Dále bylo v řízení prokázáno, že přípisem ze dne 23. 12. 2008 sdělila předsedkyně senátu [REDAKCE], že při písemném vyhotovení rozsudku došlo k závadě na počítači, v důsledku čehož došlo k znehodnocení vyhotoveného textu rozsudku a text musel být vyhotovován opětovně s tím, že rozsudek ve věci byl tedy obžalovaným a jejich obhájcem doručován

až počátkem ledna 2009. Proti rozsudku pak v průběhu ledna 2009 byla podávána postupně obžalovanými odvolání s tím, že žalobce se odvolal prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce JUDr. Pileckého odvoláním datovaným dne 16. 1. 2009, soudu došlým dne 19. 1. 2009. Dále soud vzal v řízení za prokázané, že všechna odvolání všech obžalovaných osob byla do spisu zaslána v průběhu ledna 2009. Dnem 23. 3. 2009 je pak ve spise evidován návrh na přiznání odměny ustanoveného zástupce Evy Kurkové s poznámkou založení kusového spisu ve vztahu k tomuto požadavku. Městskému soudu v Praze však byl dle předkládací zprávy spis s odvoláním jednotlivých obžalovaných předložen až dne 18. 1. 2011. Odvolací soud pak na den Na 24. 2. 2011 nařídil veřejné zasedání, při němž byl rozsudek soudu 1. stupně ve vztahu k žalobci potvrzen ve výroku o vině a trestu odnětí svobody a zrušen ve vztahu k výroku o peněžitém trestu. Ve vztahu k otázce viny pak odvolací soud v rámci svého rozhodnutí vdaného pod č. j. [REDAKCE] konstatoval, že hodnocení viny ve vztahu k žalobci shledává správným, nicméně že důvodem ke zrušení rozsudku ve věci uloženého peněžitého trestu ve vztahu k žalobci je skutečnost, jakým způsobem bylo postupováno při uložení tohoto trestu (nikoliv však ve vztahu k trestu odnětí svobody, který byl potvrzen). Rozsudek Městského soudu v Praze pak byl žalobci doručen 23. 3. 2011, přičemž dne 20. 5. 2011 bylo k Obvodnímu soudu pro Prahu 6 podáno žalobcem prostřednictvím jeho právního zástupce dovolání. Dovolání zároveň podala i další ze spoluobžalovaných E. [REDAKCE] a spoluobžalovaný Š. [REDAKCE] Dne 7. 7. 2011 bylo požádáno žalobcem o odklad výkonu trestu odnětí svobody, a to ze zdravotních důvodů s doloženou zprávou neurologické ambulance ze dne 26. 5. 2011 z důvodu [REDAKCE] (viz ambulanci zpráva z 26. 5. 2011). Dne 28. 2. 2012 Nejvyšší soud ve vztahu k žalobci jeho dovolání odmítl. Dále bylo v řízení obsahem spisu prokázano, že dne 4. 12. 2012 byl žalobce vyzván k nástupu do výkonu trestu odnětí svobody. Dne 1. 2. 2013 byl podán JUDr. Milanem Kindlem, právním zástupcem žalobce, návrh na povolení obnovy žalobcova řízení. Dne 8. 4. 2013 pak byl vydán soudem příkaz k dodání žalobce do výkonu trestu odnětí svobody za situace, kdy žalobce do výkonu trestu dobrovolně nenastoupil. Dne 17. 6. 2013 byla nově zvoleným právním zástupcem žalobce JUDr. Pileckým podána žádost o odklad výkonu trestu odnětí svobody. Usnesením ze dne 21. 6. 2013 pak bylo Obvodním soudem pro Prahu 6 rozhodnuto o zamítnutí žádosti o odklad výkonu trestu. Další žádost o odklad výkonu trestu byla podána dne 19. 7. 2013. Dne 2. 8. 2013 pak došlo k nástupu žalobce do výkonu trestu a to za situace, kdy po žalobci bylo vyhlášeno pátrání v souvislosti s dodáním do výkonu trestu. Dne 18. 9. 2013 se konalo jednání ve věci obnovy řízení. Jednání bylo odročeno na 17. 10. 2013, návrh byl zmítnut. V den, kdy bylo vyhlášeno rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení, byl žalobcem podán další návrh na obnovu řízení a zároveň stížnost do rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení původního. O této stížnosti pak bylo rozhodováno Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] tak, že stížnost byla pravomocně zamítnuta. Dne 19. 4. 2014 pak byl podán další návrh na obnovu řízení, a to dalším právním zástupcem žalobce, Rudolfem Blažkem. Na den 2. 7. 2014 pak bylo nařízeno veřejné zasedání, které se konalo a bylo odročeno na 9. 7. 2014. Při tomto jednání byla žádost o obnovu řízení zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí soudu 1. stupně byla podána stížnost, přičemž následně tedy o této stížnosti rozhodoval Městský soud v Praze, který v neveřejném zasedání dne 26. 8. 2014 obnovu řízení povolil a vydal příkaz k propuštění žalobce z výkonu trestu. Žalobce byl z výkonu trestu propuštěn dne [REDAKCE]. V rámci svého rozhodnutí Městský soud v Praze konstatoval, že v rámci povolení obnovy sice

nepředjímá možné nové rozhodnutí ve věci, neboť to může být založeno pouze a jedině na podkladě doplněného dokazování a důsledného hodnocení všech důkazů a že sice nelze vyloučit, že soud po doplněném dokazování dospěje ke stejnému závěru jako v předchozí době, avšak zároveň že není vyloučeno, že dospěje případně i k závěrům odlišným, avšak že v rámci povolení obnovy je předmětem zkoumání pouze to, zda jsou zde dány důvody pro povolení obnovy či nikoliv, přičemž s ohledem na nové předložené listiny a důkazy, které nemohly být v rámci původního řízení hodnoceny, odvolací soud vyhodnotil, že povolení obnovy je důvodné, přičemž posoudit všechny důkazy (a to i nově předložené) pak bude právě úkolem soudu v rámci obnoveného trestního řízení. Po právní moci tohoto usnesení pak bylo dne 15. 10. 2014 Obvodním soudem pro Prahu 6 vydáno usnesení, jímž bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání z důvodu § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 10. 2014.

Výpisem z registru ekonomických subjektů ARES na jméno žalobce vzal soud za prokázané, že žalobce byl jako podnikatel registrován jako fyzická osoba podnikající dle živnostenského zákona od [REDAKCE]. Jeho činnost jakožto fyzické osoby podnikající dle živnostenského zákona byla ukončena dnem [REDAKCE]. Pokud pak byl ze strany žalobce ve vztahu k prokázání existence příjmů z podnikání před vzetím žalobce do vazby předložen jako důkaz přípis datovaný dnem 21. 9. 2016 sepsaný Ing. J. [REDAKCE] M. [REDAKCE] a dále faktura – daňový doklad č. [REDAKCE] vystavený žalobcem na odběratele K – Elektromont ze dne 24. 2. 2006 na částku 25.000,- Kč, musí soud konstatovat, že těmito listinnými důkazy nebylo prokázáno, že by před vzetím do vazby žalobce ze svého podnikání měl příjmy, na základě nichž by bylo možno objektivně dovést vznik skutečné majtkové škody v majtkové sféře žalobce. V této souvislosti soud uvádí, že žalobce byl při jednání soudu výslovně poučen o tom, že tyto listiny dle přesvědčení soudu dostatečným způsobem neprokazují dosahování příjmů žalobcem v době před vzetím do vazby, na základě čehož by bylo možno žalobci přiznat majtkovou škodu paušální částkou, když předložená faktura z roku 2006 je fakturou za plnění v době, kdy již žalobce nebyl ve vazbě a prohlášení J. [REDAKCE] M. [REDAKCE] je natolik obecné, že z něj nelze dovést jakýkoliv konkrétní příjem žalobce před vzetím do vazby, to vše za situace, kdy ani ze svědecké výpovědi družky žalobce nebyly zjištěny konkrétní skutečnosti prokazující dosahování příjmů žalobcem z podnikání před jeho vzetím do vazby, přičemž žalobce pak na výzvu soudu již nijak nereagoval a další důkazy neoznačil a sám uvedl, že na výslechu jím původně navrhovaných svědků netrvá. Výše uvedenými důkazy pak tedy bylo prokázáno toliko to, že po době, kdy již žalobce nebyl ve vazbě, fakturoval výše uvedené společnosti Elektromont za zajištění nebytových prostor k úhradě částku 25.000,- Kč a že Ing. J. [REDAKCE] M. [REDAKCE] potvrzoval, že v minulosti spolupracoval s žalobcem v období roku 2004 – 2007 v oblasti realit, avšak bez jakékoliv bližší specifikace a možnosti doložení dalších souvisejících dokladů s tím, že tímto prohlášením tedy taktéž nebyl prokazován jakýkoliv konkrétní příjem žalobce před vzetím do vazby, přičemž tyto důkazy (například právě faktura z roku 2006) naopak zpochybňují skutková tvrzení žalobce o tom, jak pokračující trestní stíhání zasahovalo do jeho možností podnikání.

Svědeckou výpověď svědkyně E. [REDAKCE] K. [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že E. [REDAKCE] K. [REDAKCE] je dlouholetou družkou žalobce, s níž žalobce v poměru druh družka žil jak v době předcházející zahájení jeho trestního stíhání, tak i v době následující, byť spolu

nikdy nežili v klasické společné domácnosti. Dále bylo v řízení touto výpovědí prokázáno, že trestní řízení bylo v roce 2005 zahájeno nejenom proti žalobci, ale i proti osobě svědkyně, která pak byla následně po proběhlém trestním řízení obžaloby nakonec zproštěna. Dále bylo touto svědeckou výpovědí prokázáno, že v době, kdy byl žalobce ve vazbě, zemřela jeho babička, s níž měl žalobce úzký vztah, neboť v dřívější době, dokud to umožňoval její zdravotní stav, žila společně s žalobcem a jeho družkou, přičemž poté, kdy s ohledem na svůj stav začala již žít v Domově důchodců, udržoval s ní žalobce i nadále pravidelný kontakt, přičemž v důsledku vzetí do vazby se však žalobce nemohl zúčastnit jejího pohřbu. Pokud pak v rámci svědecké výpovědi svědkyně uváděla, že vazba významným způsobem zasáhla i do rodinných vztahů, zejména vztahu žalobce a jeho nezletilé dcery, která v té době chodila do 2. třídy, přičemž svědkyně vypovídala o tom, jak společně s dcerou navštěvovali žalobce ve vazbě, což bylo pro všechny náročné a stresující, soud této části svědecké výpovědi neuvěřil, neboť sám žalobce v rámci skutkových tvrzení uváděl, že v době, kdy byl ve vazbě, situaci ve vztahu k nezletilé dceři řešili tím, že dceři sdělili, že žalobce je práci v zahraničí, což je v rozporu s výpovědí svědkyně, a proto tedy v tomto směru soud této části svědecké výpovědi svědkyně neuvěřil. V tomto směru tedy bylo touto svědeckou výpovědí pouze prokázáno to, že v době výkonu vazby se žalobce nemohl po dobu 3 měsíců spolupodílet na péči o svou nezletilou dceru a to za situace, kdy výpovědí svědkyně vzal soud zároveň za prokázáno, že byť žalobce nežil se svou družkou v klasické společné domácnosti, neboť žili v samostatných bytových jednotkách, avšak v jednom domě, který byl ve vlastnictví svědkyně, přesto ve vztahu k nezletilé oba fungovali jako rodiče, přičemž žalobce se za běžného chodu života před vzetím do vazby intenzivně spolupodílel na péči o nezletilou, připravoval se s nezletilou na výuku do školy a každodenně se jí věnoval. Svou vyživovací povinnost ke své nezletilé dceři žalobce dle dohody se svědkyní v minulosti plnil, a to po celou dobu trestního řízení s výjimkou doby výkonu trestu. Dále bylo touto výpovědí prokázáno i to, že s ohledem na délku trestního řízení a s přibývajícím věkem jejich společná nezletilá dcera, které v době zahájení trestního stíhání bylo osm let, stále častěji registrovala jejich časté odjezdy do Prahy (k jednáním soudu), přičemž, byť dle svědkyně doma o těchto záležitostech příliš nemluvili, nastala s přibývajícím věkem nezletilé situace, kdy ji již o řízení informovali, a to především v souvislosti s vydáním odsuzujícího rozsudku soudem 1. stupně. Dále bylo v řízení touto svědeckou výpovědí prokázáno, že nezletilá k otci měla vždy velmi kladný vztah, v době před nástupem do výkonu trestu často jezdila se svým otcem na různé výlety a otec ji také „učil“ starat se o babičku (matku žalobce), aby dcera byla schopna případně převzít část spolupéče o svou babičku v případě, že by žalobce skutečně nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, což se i následně stalo. Dále bylo touto svědeckou výpovědí prokázáno, že v době výkonu trestu odnětí svobody svědkyně s dcerou pravidelně žalobce navštěvovala ve věznici, přičemž nezletilá dcera žalobce byla ve věku, kdy již celou situaci velmi intenzivně vnímala, neboť jí bylo již více než 14 let, končila devátou třídu a nastupovala do 1. ročníku střední školy. Dále vzal soud svědeckou výpovědí za prokázáno i to, že dle přesvědčení svědkyně sice nedošlo k narušení vztahů mezi dcerou a žalobcem, avšak svědkyně uvedla, že subjektivně vnímá to, že dcera cítí větší oporu v ní, než ve svém otci (žalobci), přičemž svědkyně v této souvislosti uváděla, že je přesvědčena o tom, že je to v důsledku toho, že trestní stíhání po psychické stránce do určité míry přesto dceru zasáhlo, a byť se tedy se svým otcem pravidelně vídá a rozumí si s ním, přesto jejich vztahy nejsou na takové úrovni jako mezi svědkyní

a dcerou. Dále bylo touto svědeckou výpovědí prokázáno i to, že svědkyně žila s žalobcem i v době, když byl žalobce již v minulosti a to v roce 1998 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, to i v souvislosti s již dřívějším odsouzením k podmíněnému trestu odnětí svobody za jiný trestný čin. Svědkyně k tomuto období uváděla (v době tohoto odsouzení již měla s žalobcem roční nezletilé dítě), že i v té době trestní stíhání žalobce nesla špatně a že i v době výkonu předchozího trestu navštěvovala svého druha společně s nezletilou ve věznici, nicméně dle přesvědčení svědkyně nezletilá dcera v té době s ohledem na nízký věk nevnímala tuto skutečnost nijak intenzivně, když výkon trestu v té době dle svědkyně probíhal ve věznici, kde nebylo pro malé dítě až tak viditelné, že se jedná o vězňáky, přičemž v době posuzovaného výkonu trestu již byla velká a o trestním řízení byla informována. Dále vzal soud touto svědeckou výpovědí za prokázané, že svědkyně, jak sama uvedla, v době celého trestního řízení i v době výkonu vazby a trestu odnětí svobody poskytovala žalobci morální oporu a vypomáhala mu i finančně, když žalobci vypomáhala formou půjček i s úhradou jeho obhajoby v rámci trestního řízení. Dále bylo svědeckou výpovědí této svědkyně prokázáno i to, že vedení trestního stíhání vůči žalobci pak částečně ovlivnilo i chování lidí v blízkém okolí, kdy v některých případech došlo i k určitému odcizení s lidmi, které považovali za bližší známé (svědkyně uvedla, že vždy záleží na lidech), když například byla svědkyně požádána, aby i v případě, že by žalobce v meziobdobí propustili z vazby, aby se společně s ní nezúčastnil svatby společných známých, kam byli původně pozváni jako celá rodina. Dále bylo touto svědeckou výpovědí prokázáno i to, že v rámci zahájení trestního řízení proběhla v bydlišti svědkyně a žalobce (žili v jednom domě, byť v samostatných bytových jednotkách) domovní prohlídka, přičemž v jejich bydlišti je všichni znali, o jejich trestním stíhání, o domovní prohlídce i o vazbě žalobce tedy sousedé a jejich známí věděli, což bylo nepříjemné a problematické a vedlo žalobce a svědkyni k tomu, že se rodina následně rozhodla z místa původního bydliště odstěhovat. Dále bylo v řízení prokázáno i to, že ani v druhém bydlišti však nežijí svědkyně s žalobcem ve společné domácnosti, když svědkyně žije ve svém vlastním domě a žalobce má ve stejné obci zajištěn podnájem. Nadále se však spolu stýkají, přičemž žalobce svědkyni vypomáhá při zařizování různých záležitostí souvisejících s příležitostným pronájmem [REDAKCE] který má svědkyně ve svém vlastnictví cca 4 roky. Dále bylo touto svědeckou výpovědí prokázáno i to, že v době výkonu trestu odnětí svobody pak došlo k zásahu do rodinného života žalobce i tím způsobem, že žalobce se nemohl podílet na péči o svou starou matku, která sice nebyla v té době úplně neschopna se sama o sebe postarat, avšak žalobce jí již před vzetím do vazby pravidelně s ostatními členy rodiny vypomáhal s různým zařizováním některých záležitostí, zajišťoval pro ni větší nákupy, podílel se na údržbě bytu a podobně s tím, že po dobu výkonu trestu odnětí svobody tedy nemohl o svou matku tímto způsobem pečovat a jeho péče musela být nahrazována péčí ostatních členů rodiny, tedy svědkyní společně s jejími dětmi. Dále soud vzal touto svědeckou výpovědí za prokázané, že v průběhu trestního stíhání došlo k jistému zhoršení zdravotního stavu žalobce, který prodělal cévní mozkovou příhodu, což svědkyně dávala do souvislosti s dlouhodobým stresem v souvislosti s jeho trestním stíháním. Svědeckou výpovědí této svědkyně však nebyly prokázány žádné konkrétní příjmy žalobce před vzetím do vazby, ani konkrétní zásah do jeho podnikatelské činnosti v době vedení trestního stíhání, ani jakákoliv objektivní souvislost mezi ukončením podnikání žalobce v roce 2007 (více než rok před nepravomocným odsouzením) a jeho trestním stíháním, když informace, které svědkyně uváděla, byly

pouze obecného charakteru. Pokud pak dále svědkyně v rámci své svědecké výpovědi uváděla, že v důsledku posuzovaného trestního stíhání žalobce došlo i k ochlazení vztahu její matky k žalobci, neboť její matka na věc nahlížela tak, že není samo sebou, aby byl někdo trestně stíhán, a že ačkoliv v minulosti například s matkou svědkyně trávila svědkyně a žalobce i společné dovolené, následně pak již takovéto společné dovolené neprobíhaly, soud v této souvislosti však soudu uvádí, že v tomto bodě soud nemohl přehlédnout, že se jedná o subjektivní náhled svědkyně na vzájemné vztahy mezi její matkou a žalobcem. V kontextu všech zjištěných skutečností totiž nelze přehlédnout, že žalobce byl již v minulosti opakovaně trestně stíhán, odsouzen a dokonce si již před posuzovaným trestním stíháním vykonal i trest odnětí svobody, přičemž pokud by tedy soud vycházel z údajů, které svědkyně uváděla v rámci své výpovědi, znamenalo by to, že v předchozí době tedy tyto skutečnosti její matce nečinily problémy ve vztazích s žalobcem, zatímco následné třetí stíhání již ano, což nepůsobí příliš věrohodně a to právě s ohledem na předchozí stíhání a odsouzení žalobce.

Obsahem žádosti o majetkové škody a nemajetkové újmy v souvislosti se soudním řízením vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že dne 16. 2. 2015 žalobce podal žádost o odškodnění náhrady škody a nemajetkové újmy obsahově ve svém důsledku v totožném znění jako je obsah žaloby s tím, že Ministerstvu spravedlnosti toto podání došlo dne 18. 2. 2015. Celkově byla žalobcem po žalované požadována částka 1.620.100,- Kč. Dále bylo v řízení prokázáno, že na tuto žádost pak reagovalo Ministerstvo spravedlnosti svým přípisem ze dne 30. 9. 2015, jímž sdělilo žalobci své konečné stanovisko v rámci mimosoudního projednání věci, v rámci něhož konstatovalo, že dospělo k závěru o nedůvodnosti žalobcových požadavků jak na náhradu majetkové, tak i nemajetkové újmy, a proto nebude jeho žádosti v rámci mimosoudního projednání věci vyhověno.

Lékařskou zprávou chirurgické ambulance [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že žalobce byl dne [REDAKCE] vyšetřen na neurologické ambulanci v důsledku záchvatovitěho stavu při nevybavení si důležitých faktů. Jeho stav byl diagnostikován jako stresová či úzkostná reakce s přechodnou poruchou paměti, přičemž v této zprávě pak bylo uvedeno i to, že žalobce je po prodělaném [REDAKCE] Potvrzením – lékařskou zprávou od společnosti CLINTERAP s.r.o. vzal soudu za prokázané, že žalobce je u výše uvedeného zařízení v péči psychiatrické ordinace v souvislosti se stresující životní situací a to s diagnózou poruchy přizpůsobení při dlouhotrvající stresové životní situaci, že je [REDAKCE] a že se v případě žalobce jedná o osobu narcistní, emočně labilní s rysy disociálními (lhaní, uplácení jako norma, nezdrženlivý, nemá náhled). Vyjádřením svědkyně K [REDAKCE] ze dne 15. 6. 2016 vzal soud za prokázané, že žalobce [REDAKCE] prodělal v červnu 2011.

Pokud pak soud eventuálně v řízení prováděl i další důkazy, které blíže nehodnotil, soud tak učinil s ohledem na skutečnost, že bezprostředně nesouvisely s projednávanou věcí a nemohly tedy mít vliv na skutkové a právní posouzení jednotlivých nároků, které jsou předmětem projednání ve shora uvedeném rozsahu.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 2 zák. č. 82/1998 Sb., odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zák. č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě má také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.

Podle § 10, odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o trestu má ten, na němž byl zcela nebo zčásti vykonán trest, jestliže v pozdějším řízení bylo rozhodnutí jako nezákonné zrušeno. Právo na náhradu škody má i ten, kdo byl v pozdějším řízení odsouzen k mírnějšímu trestu, než který byl na něm vykonán na podkladě zrušeného rozsudku. Náhrada škody náleží jen se zřetelem k rozdílu mezi trestem vykonaným na základě původního rozsudku a trestem uloženým rozsudkem novým.

Podle § 12 odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody nemá ten, kdo si vazbu, odsouzení nebo uložení ochranného opatření zavínil sám, nebo kdo byl zproštěn obžaloby nebo bylo proti němu trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován. Právo na náhradu škody dále nevznikne, pokud v řízení nebylo možno pokračovat z důvodů uvedených ve zvláštním předpisu, bylo trestní stíhání podmíněně zastaveno a nastaly účinky zastavení trestního stíhání, výrok o zastavení trestního stíhání byl součástí rozhodnutí o narovnání, trestní stíhání bylo zastaveno z důvodů uvedených ve zvláštním předpisu.

Podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje

se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení a po zhodnocení důkazů provedených v tomto řízení ve vzájemných souvislostech dospěl soud k závěru, že v daném případě je důvodné žalobě v částečném rozsahu vyhověti. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že při rozhodování této právní věci se zabýval v první řadě posouzením toho, zda jsou v daném případě kumulativně naplněny všechny tři základní předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za škodu, tedy zda v řízení bylo vydáno rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, respektive, zda bylo v řízení vydáno rozhodnutí, jež je nutno v důsledku způsobu ukončení trestního řízení považovat za nezákonné, zda došlo v rámci shora uvedeného trestního řízení k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce soudního řízení, zda byl v řízení prokázán vznik majetkové škody a nemajetkové újmy na straně žalobce a zda je dána přímá příčinná souvislost mezi škodu či nemajetkovou újmu vzniklou na straně žalobce a vydáním nezákonného rozhodnutí či nesprávným úředním postupem. Po provedení dokazování musí soud konstatovat, že s ohledem na to skutečnost, že celé trestní řízení zahájené ve vztahu k žalobci usnesením Policie České republiky vydaným dne 19. 5. 2005 skončilo zastavením trestního stíhání žalobce usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 vydaným dne 15. 10. 2014, a to za situace, kdy v meziobdobí, v rámci řízení o povolení obnovy řízení byl zrušen pravomocný odsuzující rozsudek ve vztahu k žalobci, je třeba konstatovat, že za těchto okolností je tedy třeba na celé trestní řízení nutno pohlížet jako na nezákonné trestní stíhání, které vůči žalobci nemělo být vedeno. Soud si je sice vědom skutečnosti, že v daném případě v rámci rozhodnutí o zastavení trestního stíhání ve vztahu k žalobci nebylo postaveno najisto, zda se tedy žalobce trestné činu, z něhož byl v minulosti obviněn a pro nějž mu bylo sděleno obvinění a následně podána obžaloba skutečně dopustil či nikoliv, na druhou stranu však je třeba připomenout že v důsledku presumpce nevinny nelze na osobu žalobce pohlížet jako na osobu, která se trestného činu dopustila, přičemž za situace, kdy, jak bude rozbráno níže, žalobce neměl možnost po vydání rozhodnutí a zastavení trestního stíhání zákonně žádat o jeho

pokračování, tedy neměl možnost, aby v případně pokračujícím soudním řízením byla jeho nevina deklarována, je tedy dle přesvědčení soudu třeba v tomto směru vykládat ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. ve prospěch žalobce a dle přesvědčení soudu nelze v daném případě analogicky aplikovat § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb., čehož se domáhala strana žalovaná. V této souvislosti je totiž třeba zdůraznit, že v souvislosti se zastavením trestního stíhání žalobce s odkazem na ust. § 11 odst. 1, písmeno j) trestního řádu nepřináleželo v daném případě žalobci právo žádat o projednání věci, neboť tato možnost je výslovně upravena pouze pro zastavení trestního stíhání v případě z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. a), b) nebo i), přičemž do tohoto taxativního výčtu, důvod zastavení trestního stíhání žalobce pod písmeno j) nespadá. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce o pokračování trestního stíhání objektivně žádat nemohl, a to bez ohledu na to, že v tomto směru byl Obvodním soudem pro Prahu 6 nesprávně poučen. V daném případě pak nepřicházela v úvahu ani možnost podání stížnosti proti rozhodnutí soudu o zastavení trestního stíhání, neboť v souladu s ust. § 223 odst. 4 trestního řádu právo stížnosti má v tomto případě toliko státní zástupce, nikoliv obviněný či obžalovaný s tím, že za těchto okolností tedy nelze přičítat k tíži žalobce to, že v rámci trestního řízení se tedy případně nemohl domoci pokračování v řízení za účelem případného prokázání jeho nevinnosti, neboť trestní řád mu to v daném případě neumožňoval. Za těchto okolností je tedy třeba vycházet z toho, že na případ žalobce nelze aplikovat ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb., a to ani analogicky, neboť jestliže tedy trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu nepřiměřené délky řízení, aniž by byl učiněn závěr o tom, zda daný skutek obžalovaný spáchal či nikoliv, je třeba skutečně primárně vycházet z principu presumpce neviny. V této souvislosti tedy soud uvádí, že situace, kdy v případě žalobce nebylo trestní stíhání zastaveno pro to, že by byl trestný čin amnestován, nebo z důvodu, že by žalobci byla udělena milost nebo že by poškozený vzal svůj souhlas s trestním stíháním zpět, tedy z důvodů, kdy má obžalovaný či obviněný možnost žádat o pokračování v trestním řízení, přičemž naopak v případě žalobce se jednalo o situaci, kdy trestní stíhání bylo zastaveno za situace, kdy žalobci nespovědilo právo žádat o pokračování v řízení a dokonce mu nepřislušelo ani právo podat stížnost proti usnesení o zastavení řízení, je třeba konstatovat, že žalobce skutečně nedisponoval v trestním řízení žádným prostředkem, jehož pomocí by se mohl domoci z jeho pohledu příznivějšího výsledku, který by vedl k jeho případné plné rehabilitaci a zároveň mu otevřel cestu k náhradě škody v důsledku trestního stíhání mu vzniklé, a proto tedy soud dospěl k závěru, že analogická aplikace shora uvedeného zákonného ustanovení skutečně nepřichází v úvahu, což lze ostatně dovodit i z rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu České republiky (srovnej na příklad rozhodnutí 30Cdo 2808/2014). Za těchto okolností tedy soud dospěl k závěru, že ve vztahu k požadavku na náhradu nemajetkové újmy za trestní řízení, za výkon vazby a výkon trestu odnětí svobody je zde dán jednoznačně odpovědnostní titul spočívající v nezákonnosti celého trestního stíhání žalobce, na kterého je v důsledku pravomocného rozhodnutí o zastavení trestního stíhání hledět jako na osobu nevinnou. Proto ve vztahu k těmto nárokům soud dospěl k závěru, že je dán jeden ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti státu za škodu, přičemž jak bude rozebráno níže, ve vztahu k jednotlivým nárokům pak soud dospěl i k tomu, že zde byl v určitém rozsahu prokázán i vznik nemajetkové újmy ve sféře žalobce a že zároveň existuje i příčinná souvislost mezi takto vzniklou nemajetkovou újmou a výše uvedeným nezákonným trestním stíháním žalobce. Ve vztahu k nároku na odškodnění nesprávného úředního

postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení pak soud, jak bude taktéž podrobněji rozebráno níže, i ve vztahu k tomuto nároku dospěl k závěru, že s ohledem na provedené dokazování byl v řízení prokázán odpovědnostní titul tedy existence nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce soudního řízení a to především v souvislosti s prodlevou v řízení při vyhotovování rozsudku soudem I. stupně a dlouhodobou nečinností soudu v rozsahu dvou let, v době kdy měla být věc předložena odvolacímu soudu s tím, že za těchto okolností je tedy skutečně třeba toto řízení hodnotit jako nepřiměřeně dlouhé, a to právě i při zohlednění toho, že se jednalo o řízení trestní. Ve vztahu k požadavkům na náhradu majetkové škody pak soud dospěl k závěru, že sice i k těmto nárokům byl prokázán odpovědnostní titul, tedy existence nezákonného trestního stíhání, avšak žalobce v řízení neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní, přičemž v řízení tedy neprokázal vznik majetkové škody požadované touto žalobou, tedy ušlý zisk za dobu vazby a cestovné.

Ve vztahu k jednotlivým nárokům pak tedy soud uvádí konkrétně uvádí následující:

Ve vztahu k požadavku na náhradu škody ve výši 3.800,- Kč jako náhrady nákladů vynaložených na cestovní výdaje žalobce, soud konstatuje, že v průběhu řízení vyzval soud žalobce v souladu s ust. § 118 a) odst. 1, 3 občanského soudního řádu k doplnění skutkových tvrzení, jakými konkrétními hromadnými prostředky se k jednání soudu dopravoval, v jakých jednotlivých dnech konal, které konkrétní cesty, a na jaké trase a dále soud žalobce vyzval, aby tvrdil a prokázal, kolik stálo jednotlivé jízdné v určené dny s tím, že zároveň byl žalobce poučen o nutnosti k doplněným skutkovým tvrzením řádně označit a doložit důkazy. Na tuto výzvu pak žalobce reagoval sdělením, že s ohledem na odstup času již doplňovat skutková tvrzení a označovat důkazy k tomuto požadavku na náhradu škody nebude, přičemž za těchto okolností soud dospěl k závěru, že v tomto směru tedy žalobce neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní, a proto v tomto rozsahu byla žaloba shledána nedůvodnou a jako nedůvodná v této části zamítnuta.

Ve vztahu k požadavku žalobce na náhradu majetkové škody ve výši 15.800,- Kč požadované jako paušální náhrada ušlého zisku za dobu výkonu vazby, tedy konkrétně za období od [REDAKCE] do [REDAKCE], soud uvádí, že také v tomto rozsahu byl požadavek žalobce zamítnut. V této souvislosti soud uvádí, že s ohledem na ust. § 30 zákona č. 82/1998 Sb., ve znění platném v době výkonu vazby mohl sice žalobce žádat o náhradu ušlého zisku formou přiznání paušální náhrady (v době, kdy byla žalobcem vazba vykonávána v částce 5.000,- Kč za každý měsíc výkonu vazby, nikoliv 170,- Kč za den výkonu vazby, jak bylo nesprávně v žalobě uváděno, když ustanovení § 30 ve shora uvedeném znění - 170,- Kč za den nabylo účinnosti až po době, kdy byla vazba žalobcem vykonána), avšak je třeba zdůraznit že postup podle tohoto zákonného ustanovení přichází v úvahu teprve tehdy, pokud je relevantním způsobem prokázán skutečný a nikoliv pouze hypotetický vznik škody, přičemž tato podmínka musí být naplněna i tehdy, je-li pro usnadnění důkazní situace využita ohledně výše náhrady škody spočívajícího v ušlém zisku paušální částka náhrady škody dle § 30 shora uvedeného zákona. V této souvislosti je třeba totiž zdůraznit, že k tomu, aby soud eventuálně mohl přistoupit k náhradě škody ve formě ušlého zisku, a to byť i formou náhrady paušální, rozhodně nestačí samotný fakt, že poškozený, v tomto případě

žalobce, byl vzat a držen v nezákonné vazbě a že byl v té době evidován jako o. s. v. č., nýbrž musí být v řízení jednoznačně prokázáno, že poškozenému, tedy žalobci, zisk za dobu výkonu vazby skutečně ušel, neboť zákon žádnou fikci ani domněnku existence ušlého zisku v žádném případě nezakládá (srovnej například rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25Cdo 772/2006), když paušální náhrada pouze odstraňuje potřebu dokazování ohledně rozsahu konkrétní náhrady, avšak nenahrazuje podmínku vzniku škody, z čehož tedy vyplývá, že se náhrada neposkytuje tomu, kdo vznik škody vůbec neprokázal (srovnej rozsudek NS ČR sp. zn. 28Cdo 3802/2009). V této souvislosti pak soud uvádí, že žalobce žádnými a to ani doplněnými důkazy, které k prokázání existence škody předložil, hodnověrně vznik škody ve své majetkové sféře neprokázal (viz shora uvedené hodnocení důkazů) s tím, že za těchto okolností tedy soud dospěl k závěru, že ani v tomto rozsahu žalobce neunesl své břemeno důkazní a neprokázal vznik škody, tedy reálně ušlý příjem ze svého podnikání, a tudíž soud nepřistoupil ani k přiznání ušlého zisku s odkazem na § 30 zákona č. 82/1998 Sb.

Ve vztahu k požadavku na náhradu nemajetkové újmy za výkon vazby v době od [redacted] do [redacted] kdy žalobce požadoval za jeden den výkonu vazby odškodnění ve výši 1.500,- Kč dospěl soud k závěru, že, jak již je shora uvedeno, základ nároku je důvodný, neboť tím, že trestní řízení vedené vůči žalobci bylo po zrušení odsuzujícího rozsudku v rámci povolené obnovy řízení následně zastaveno, byla tedy vytvořena situace, kdy žalobce tedy nebyl tedy pravomocně shledán vinným a odsouzen (pravomocné odsouzení bylo zrušeno) a za těchto okolností je tedy třeba na žalobce pohlížet jako na osobu, již nebyla prokázána vina, přičemž jestliže v souvislosti s vedením shora uvedeného trestního řízení byl žalobce vzat do vazby, pak je třeba i na výkon této vazby pohlížet jako na výkon vazby nezákonné a za těchto okolností je zřejmé, že je zde dán základ nároku a je tedy možno uzavřít že žalobci nepochybně přináleží jistá forma zadostiučinění za jemu takto vzniklou nemajetkovou újmu právě v souvislosti s výkonem vazby. Při stanovení formy a výše zadostiučinění pak soud vycházel zejména z judikatury Nejvyššího soudu (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn.30Cdo 914/2011), tedy hodnotil povahu trestní věci, celkovou délku omezení osobní svobody a následky způsobené v osobnostní sféře žalobce, přičemž zároveň soud vycházel i z toho, že při hodnocení následků neoprávněného držení ve vazbě je třeba primárně vycházet z toho, že v obecné rovině již samotné nezákonné držení ve vazbě má z povahy věci negativní důsledky, když zasahuje do svobody pohybu a práva na soukromí a že v tomto ohledu tedy výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech a svobodách dotčené osoby, zasahuje do důstojnosti dotčené osoby a v obecně způsobuje i jistou formu stresu, nejistoty a úzkosti. Navíc je pak tedy třeba přihlídnout i k individuálním okolnostem jednotlivého případu, tedy v rámci shora uvedených kritérií posoudit otázky zásahu do rodinného či profesního života, pověsti či cti a podobně. V projednávané věci pak soud po posouzení všech těchto okolností ve vzájemných souvislostech dospěl po provedeném dokazování k závěru, že je důvodné žalobci přiznat odškodnění za jemu vzniklou nemajetkovou újmu v souvislosti s výkonem vazby nejen formou konstatování porušení jeho práv, ale i přiznáním určité částky finančního odškodnění, přičemž jako přiměřenou částku pak soud shledal částku 600,- Kč za jeden den výkonu vazby (93 x 600,- Kč), tedy celkově částku 55.800,- Kč. Pokud se soud při stanovení této výše odškodnění pohyboval při dolní hranici rozpětí, které bylo stanoveno v souvislosti s odškodněním nezákonné vazby v rámci rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 914/2011, pak tímto způsobem soud postupoval právě

s ohledem na vyhodnocení konkrétních okolností projednávané věci. Soud v této souvislosti uvádí, že v žádném případě nezpochybňuje, že výkonem vazby žalobce v rámci shora uvedeného trestního řízení, na kterou je třeba pohlížet z důvodů shora uvedených jako na vazbu nezákonnou, skutečně došlo k zásahu do práv žalobce, a to minimálně do práva na osobní svobodu, práva na svobodu volného pohybu a práva na soukromí a v částečném rozsahu i do práva na rodinný život. V této souvislosti pak soud uvádí, že pokud se žalobce svědeckou výpovědí svědkyně K. [redacted] snažil v řízení prokázat podstatně zvýšený zásah právě i do rodinného života, a to zejména ve vztahu ke své nezletilé dceři, musí soud konstatovat, že z provedeného dokazování vzal soud za prokázané, že k zásahu do žalobcova rodinného života sice nepochybně došlo tím, že se žalobce nemohl po dobu shora uvedených třech měsíců spolupodílet na péči o svou nezletilou dceru, což tedy soud při svém rozhodování zohlednil, avšak na druhou stranu soud neuvěřil výpovědi svědkyně o narušení rodinného života tím, že dcera byla ve svých osmi letech vystavena návštěvám žalobce ve vězení, neboť v tomto směru výpověď svědkyně odporovala samotným skutkovým tvrzením žalobce, který uváděl, že v té době dcera o jeho vazebním stíhání nevěděla, neboť jí tehdy řekli, že je žalobce na práci v cizině. Za těchto okolností tedy soud zohlednil zásah výkonu vazby do rodinného života v rozsahu nemožnosti podílet se na péči o nezletilou po výše uvedené dobu, byť nezletilá v té době o trestním stíhání žalobce nevěděla, avšak je nepochybné, že v té době tedy nebyla s žalobcem v kontaktu a žalobce se nemohl podílet na péči o ní, když v době před vzetím do vazby se na péči o nezletilou dceru podílel (viz svědecká výpověď svědkyně K. [redacted]). Soud také při úvaze o přiměřené výši odškodnění za výkon vazby vzal v úvahu i to, že žalobce se nemohl v době výkonu své vazby zúčastnit pohřbu své babičky, která v meziobdobí zemřela a k níž měl žalobce z minulosti navázány úzké vztahy. Na druhou stranu však soud musí konstatovat, že samotný výkon vazby pro žalobce však s ohledem na důkazy provedené v řízení nemohl být objektivně natolik stresujícím faktorem jako pro osobu, která například v minulosti nikdy trestně stíhána nebyla a která nikdy v minulosti nebyla ve vazbě či výkonu trestu, neboť, jak vyplývá z provedeného dokazování, žalobce je osobou, která byla již v minulosti (před zahájením posuzovaného trestního stíhání) ve dvou případech odsouzena pro spáchání trestného činu a dokonce již i podstoupila výkon trestu odnětí svobody. Za těchto okolností je tedy soud přesvědčen o tom, že jestliže se při odškodnění žalobce pohyboval při dolní hranici výše uvedeného rozpětí odškodnění, lze konstatovat, že přiznanou částku odškodnění je možno považovat za adekvátní konkrétním okolnostem případu. V této souvislosti však soud pouze pro úplnost uvádí, že na druhou stranu nelze v žádném případě dle přesvědčení soudu uzavřít, že v důsledku skutečnosti, že žalobce byl již v minulosti trestně stíhán odsouzen a podstoupil i výkon trestu odnětí svobody, by bylo eventuálně důvodné žalobci žádné finanční odškodnění za nezákonný výkon vazby nepřiznat, neboť primárně je třeba vycházet z toho, že na výše uvedené trestní řízení jako celek, a to z důvodů shora rozebíraných, je třeba pohlížet jako na nezákonné trestní stíhání a na vazbu vykonanou v rámci tohoto řízení jako na vazbu, která nebyla zákonně ve vztahu k žalobci vykonávána, přičemž za těchto okolností tedy je soud přesvědčen o tom, že pouhé konstatování porušení práv žalobce by rozhodně nebylo dostačující satisfakcí, neboť sama skutečnost, že žalobce byl po výše uvedené dobu objektivně na osobní svobodě omezen, bylo porušeno jeho právo na volný pohyb a soukromí a byl omezen i ve výkonu svých rodičovských práv i v kontaktu s ostatními rodinnými příslušníky, kdy tedy nemohl realizovat své běžné rodinné vztahy, včetně účasti na pohřbu své

babičky, pak všechny tyto skutečnosti, které je nutno zohlednit a posoudit ve vzájemných souvislostech tedy vedly soud k závěru o důvodnosti přiznání odškodnění ve shora uvedené výši. Jen pro úplnost pak soud uvádí, že co se týká případného tvrzeného zásahu výkonem vazby do podnikání žalobce či jeho dobré pověsti, musí soud konstatovat, že v tomto směru na základě provedeného dokazování nebyl tento zásah prokázán, když žalobce a to ani přes výzvy soudu dokonce neprokázal ani pravidelnost svých příjmů z podnikání před vzetím do vazby ani to, že by jeho podnikání bylo přerušeno v důsledku evidentní ztráty důvěry v souvislosti právě s tímto trestním stíháním, respektive s výkonem tříměsíční vazby, to vše za situace, kdy, jak vyplývá z provedeného dokazování a též i ze samotného vyjádření žalobce, nalezne pominout, že žalobce byl již v minulosti opakovaně trestně stíhán a odsouzen to včetně nepodmíněného výkonu trestu odnětí svobody, přičemž soud skutečně za těchto okolností nechal za prokázání zásah do těchto oblastí života žalobce, a to ani v důsledku vazby ani v důsledku následného výkonu trestu odnětí svobody či samotného trestního stíhání, jak bude ještě níže rozebíráno.

Dalším požadavkem na náhradu nemajetkové újmy pak byl požadavek na odškodnění výkonu trestu odnětí svobody, kdy žalobce požadoval za 1 den výkonu trestu odnětí svobody náhradu nemajetkové újmy ve výši 2.000,- Kč, tedy za výkon trestu v době od [REDACTED] do [REDACTED] tedy za 389 dnů částku 778 000,- Kč. V této souvislosti pak soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 914/2011) která je aplikovatelná jak na výkon vazby, tak i výkon trestu odnětí svobody, v rámci něhož jsou taktéž zohledňovány již shora uváděná kritéria, která soud již zmiňoval ve vztahu k posuzování odškodnění za výkon vazby, dospěl k závěru, že také v tomto případě je na místě žalobce za tento nezákonný výkon trestu odnětí svobody odškodnit, přičemž v tomto případě pak žalobci soud přiznal odškodnění vyšší, než za výkon vazby, a to konkrétně v částce 1.000,- Kč za každý den výkonu trestu odnětí svobody, tedy částku 389 000,- Kč (389 x 1.000,- Kč). Důvodem pro navýšení této částky oproti částce přiznané za výkon vazby pak byly částečně odlišné skutečnosti, které byly v řízení ve vztahu k období výkonu vazby prokázány, kdy soud při přiznání tohoto odškodnění zejména zohlednil to, že ve svém důsledku již samotný výkon trestu odnětí svobody má při hodnocení následků vyšší negativní důsledky při hodnocení dopadu do osobnostní sféry žalobce, když ve výkonu vazby je případně osoba, která je v té době pouze podezřelá ze spáchání trestného činu, zatímco pokud osoba vykonává trest odnětí svobody, je zřejmé, že v meziobdobí došlo k jejímu pravomocnému odsouzení, s čímž v obecné rovině souvisí vyšší dehonestace takovéto osoby, než osoby, která je ze spáchání trestného činu toliko podezřelá. Dalším důvodem, proč soud oproti přiznané částce odškodnění za vazební stíhání žalobce v této věci přiznanou částku odškodnění ve vztahu k výkonu trestu odnětí svobody navýšil je i to, že v době výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce již osobou staršího věku ([REDACTED] let), od roku 2011 byl po [REDACTED] tedy prokazatelně v horším zdravotním stavu než v době výkonu vazby, přičemž v jeho rodinném životě pak v době výkonu vazby byla situace komplikovanější jak předpokládanou délkou výkonu trestu (žalobce byl odsouzen ke 4 letům odnětí svobody), což představovalo předpoklad dlouhodobějšího odloučení od rodinných příslušníků (dcery, matky), tak i tím, že v době výkonu trestu odnětí svobody tehdy žalobcova nezletilá, avšak již [REDACTED] dcera měla povědomost o jeho trestním stíhání i o jeho pravomocném odsouzení, což do jisté míry bylo nepochybně v době výkonu trestu určitým zátěžovým faktorem v rodinných

vztazích. Dále pak soud při posuzování přiměřené výše odškodnění za výkon trestu přihlédl i k tomu, že žalobce se v té době nemohl podílet na výpomoci ve vztahu ke své matce, která již, a to i s ohledem na samotný věk žalobce (v době výkonu trestu odnětí svobody cca [redacted] let), byla sama již poměrně vysokého věku, jistou formu pomoci tedy potřebovala, přičemž v době výkonu trestu žalobce tuto výpomoc nemohl své matce poskytovat, byť tato pomoc jí byla saturována ostatními rodinnými příslušníky. Na druhou stranu je však třeba konstatovat, že s ohledem na výpověď svědkyně K [redacted] soud nevzal v řízení za prokázané, že by výkon trestu či i samotné trestní stíhání jakýmkoliv podstatnějším způsobem ovlivnil vztahy žalobce se svědkyní (jeho dlouholetou družkou) či s jeho dcerou, když sama svědkyně vypovídala o tom, že po celou dobu trestního řízení, i v době vazby, i v době výkonu trestu žalobce navštěvovala a byla pro něj oporou, finančně mu vypomáhala (ve vztahu k úhradě nákladů obhajoby) a že jejich společná dcera má k žalobci nadále kladný vztah. Pokud pak v této souvislosti svědkyně vypovídala o tom, že nicméně se domnívá, že dcera má k ní bližší vztah než k žalobci, pak ani toto vyjádření svědkyně nesvědčí o jakémkoliv objektivním narušení vztahů mezi žalobcem a jeho dcerou a navíc je vysvětlitelné i tím, že sama svědkyně uvedla, že nikdy s žalobcem, a to ani před zahájením trestního stíhání, ani v jeho průběhu, ani posléze po ukončení trestního stíhání zastavením řízení nežili ve společné domácnosti, přičemž dcera žila se svědkyní, a byť se tedy žalobce aktivně spolupodílel na péči o svou dceru, a to byť i v širokém rozsahu, lze logicky usuzovat na to, že pevnější vztah tedy měla dcera žalobce a svědkyně vytvořen právě ke své matce s níž skutečně primárně žila ve společné domácnosti. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění pak bylo soudem zohledněno i to, že žalobce byl již v době před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody léčen pro stresovou poruchu, byť na druhou stranu soud při svém rozhodování uvážil i to, že z předloženého listinného důkazu vyplývá, že v charakterových vlastnostech žalobce byly konstatovány rysy disociačního chování. Pouze pro úplnost pak soud uvádí, že za situace, kdy žalobce nastupoval do výkonu trestu odnětí svobody v roce 2013, přičemž od roku 2007, tedy dlouhodobě před výkonem trestu nepodnikal, ani nepracoval, nelze tedy ve vztahu k výkonu trestu hovořit o tom, že by jeho výkonem bylo jakkoliv zasaženo do profesního života žalobce či do oblasti jeho podnikání, přičemž při zvážení všech shora uvedených skutečností ve vzájemných souvislostech soud tedy vyhodnotil, že přiznaná částka odškodnění žalobci vzniklé nemajetkové újmy ve výši 1.000,- Kč za jeden den výkonu trestu odnětí svobody je částkou přiměřenou a odpovídající konkrétním okolnostem případu s tím, že opětovně soud v této souvislosti uvádí, že sama skutečnost, že řízení proti žalobci bylo ve fázi povolené obnovy řízení po zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku ve věci zastaveno, nemůže být důvodem pro nepřiznání odškodnění žalobci vzniklé nemajetkové újmy v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody, na který je tedy třeba pohlížet jako na výkon trestu nezákonný. Stejně tak důvodem pro nepřiznání odškodnění nemůže být ani to, že žalobce byl již v minulosti trestně stíhán, odsouzen a absolvoval i výkon trestu odnětí svobody s tím, že v tomto směru pak soud pouze opětovně, tak jako v případě vazby zohlednil to, že samotný výkon trestu pro osobu žalobce tedy nemohl být natolik stresující jako pro osobu, která v minulosti ve výkonu trestu či vazbě nikdy nebyla.

Dalším požadavkem žalobce na náhradu nemajetkové újmy pak byl požadavek žalobce na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé žalobci v jeho osobnostní sféře celým trestní stíhání žalobce, které je třeba vyhodnotit jako nezákonné, a to na základě

pravomocného rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 6 vydaného dne 15. 10. 2014, jímž bylo trestní stíhání žalobce jako zastaveno a to poté, kdy v rámci povolené obnovy trestního řízení byl zrušen původně pravomocný odsuzující rozsudek. V této souvislosti soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že soud se neztotožnil s právním názorem žalované o možnosti analogické aplikace § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb., jak již je shora uvedeno, zabýval se soud tedy v rámci posouzení výše přiměřeného zadostiučinění především povahou trestní věci, následky způsobenými trestním řízením v osobnostní sféře žalobce dobou, po kterou celková délka řízení trvala, jakož i konkrétními okolnostmi případu, za nichž k nemajetkové újmě na straně žalobce došlo. V této souvislosti pak soud vyhodnotil, a to i v porovnání s rozhodovací činností soudů v řízeních, která jsou v určitých ohledech srovnatelná s řízením vedeným proti žalobci, že *přiměřenou částkou odškodnění*, kterou žalobce požadoval ve výši 500.000,- Kč, je částka 80.000,- Kč, kterou tedy soud za nezákonné trestní řízení žalobci přiznal. V této souvislosti soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že žalobce požadoval samostatně odškodnění nemajetkové újmy vniklé mu v souvislosti s výkonem vazby a výkonem trestu odnětí svobody soud tedy to, že žalobce byl v rámci trestního stíhání ve výkonu vazby a následně vykonával i trest odnětí svobody již v rámci přiznání nemajetkové újmy za trestní stíhání nezohledňoval (tyto skutečnosti odškodněny samostatně) a v rámci odškodnění trestního stíhání pak ani primárně nezohledňoval nepřiměřenost délky trestního stíhání. Na druhou stranu však soud pochopitelně přihlížel k tomu že vedením trestního stíhání byl tedy žalobcův život ovlivňován od května 2005, tedy od doby zahájení trestního stíhání, když dne 19. 5. 2005 bylo vydáno ve vztahu k žalobci usnesení o zahájení trestního stíhání, které bylo žalobci doručeno dne 25. 5. 2005 s tím, že do doby pravomocného rozhodnutí ve věci tedy uplynulo 5 let a 9 měsíců (viz rozhodnutí MS v Praze ze dne 24. 2. 2011), přičemž následně bylo rozhodováno i o dovolání a ačkoliv posléze existovala jistá prodleva v souvislosti s nástupem žalobce do výkonu trestu odnětí svobody (žalobce opakovaně žádal o odklad nástupu výkonu trestu) je zřejmé, že nakonec v roce 2013 žalobce výkon trestu nastoupil, přičemž v důsledku následně povolené obnovy trestního řízení vedeného proti žalobci a v souvislosti s následným zastavením trestního stíhání, je tedy možno uzavřít, že celá anabáze žalobcova trestního stíhání jakožto celku skončila až právní mocí rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, tedy dnem 28. 10. 2014, což znamená že trvala po dobu devíti let a pěti měsíců. Dále pak soud v této souvislosti zohlednil i to, že minimálně do doby vynesení rozsudku soudem 1. stupně žil žalobce pod hrozbou s ohledem na své obvinění z trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, 3 trestního zákona, pod hrozbu trestu odnětí svobody až do výše osmi let, přičemž od dubna 2008 pak věděl, že mu byl nepravomocně uložen trest odnětí svobody v rozsahu čtyřech let, a to trest nepodmíněný, což nepochybně mělo významný dopad pro žalobcovo vnímání dopadů trestního řízení do jeho osobnostní sféry. Přihlédl-li pak soud i k tomu, že v průběhu trestního řízení pak došlo i k zhoršení žalobcova zdravotního stavu [redacted], a to za situace, kdy sice nelze jednoznačně prokázat příčinnou souvislost mezi tímto zhoršeným zdravotním stavu a vedením trestního řízení, avšak na druhou stranu je obecně známou skutečností, že dlouhodobý stres, ve kterém se obecně nachází v určitém rozsahu zpravidla každá osoba, vůči níž je vedeno trestní stíhání, má často zdravotní důsledky a to právě i v takovéto zdravotní oblasti a skutečnost, že žalobce takovým stresem trpěl vyplývá i z doložené zprávy psychiatrického oddělení, byť zároveň bylo touto zprávou poukazováno i na disociační rysy osobnosti žalobce, dospěl soud k závěru, že je tedy na místě žalobce odškodnit

za jemu vzniklou újmu způsobenou mu vedením trestního stíhání vůči jeho osobě, byť však nikoliv v částce žalobcem požadované. Při rozhodování o přiměřené částce zadostiučinění ve vztahu k vedení trestního řízení proti žalobci pak soud částečně zohlednil i to, že v důsledku vedení trestního stíhání rodina změnila bydliště, když v důsledku prováděné domovní prohlídky a následného vytěžení spoluobčanů vešlo v místě původního bydliště v obecnou známost, že žalobce je trestně stíhán. Na druhou stranu však soudu musí konstatovat, že s ohledem na skutečnost, že v řízení nebylo prokázáno, že objektivně došlo k narušení rodinných vazeb mezi družkou žalobce a žalobcem, či žalobcem a jeho dcerou, za situace, kdy trestní řízení žalobce nebylo nikde medializováno (žalobce toto ani skutkově netvrdil) a nebyl zjištěn ani žádný skutečně významný zásah do žalobcovy pověsti, když nelze přehlédnout, jak již shora rozebíráno, že v případě žalobce se rozhodně ani před tímto jeho trestním stíháním nejednalo o osobu bezúhonnou (viz opakované trestní stíhání, včetně výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody) a dále i s přihlédnutím k tomu, že nelze ani uzavřít, že by trestním stíháním žalobce objektivně došlo k zásahu do jeho profesního života, konkrétně jeho podnikání (žalobce v řízení ani neprokázal dosahování jakéhokoliv zisku z podnikání před svým vzetím do vazby, svědecká výpověď svědkyně v tomto směru neosahovala žádné konkrétní relevantní údaje, žalobce ukončil své podnikatelské aktivity již v únoru 2007, tedy dříve než byl vůbec vydán odsuzující rozsudek a z důkazů označených žalobcem rozhodně nevyplývalo, že by podnikání bylo ukončeno v bezprostřední příčinné souvislosti s vedením trestního řízení), soud tedy ve věci stanovení přiměřené výše odškodnění žalobce trestního stíhání přiznal žalobci nárok na odškodnění v částce 80.000,- Kč, kterou soud považuje za přiměřenou konkrétním okolnostem případu. V této souvislosti pak soud pouze pro úplnost uvádí, že pokud nakonec v rámci tohoto řízení, jak bude rozebráno níže, přistoupil i k odškodnění celkově nepřiměřené délky soudního řízení, nelze přesto v žádném případě konstatovat, že by se při úvaze o odškodnění žalobce za trestní řízení délkou řízení zabýval duplicitně, neboť soud pouze při odškodnění trestního řízení jako celku přihlédl k dlouhodobosti stavu situace, kdy žalobce byl pod vlivem dopadů trestního stíhání do jednotlivých sfér jeho života. Dále pak soud ještě k věci uvádí, že výše přiznaného odškodnění pak například koresponduje i s dalšími pravomocnými rozhodnutími vydanými v v částečně srovnatelných případech, když například pravomocným rozhodnutím soudu vydaným pod sp. zn. 10C 116/2013, bylo žalobci v projednávané věci poskytnuto odškodnění za trestní stíhání ve výši 100.000,- Kč a to za situace, kdy celé trestní řízení trvalo 9 let a 4 měsíce, žalobce ve výše uvedené věci byl taktéž vazebně stíhán pro trestný čin podvodu, avšak na rozdíl od žalobce kauza ve výše uvedeném řízení byla skutečně značným způsobem medializována a to ve spojení s osobou pana K. [REDACTED] a byl v této porovnávané věci konstatován i podstatný zásah do rodinného života spočívající v zajištění majetku, kdy rodina žalobce žila v dlouhodobém strachu, jak uspokojí své bytové potřeby v případě, že žalobce bude odsouzen, neboť majetek žalobce ve výše uvedeném řízení byl zajištěn právě pro účely trestního řízení. Přiznané zadostiučinění je pak srovnatelné i s rozhodovací činností odvolacího soudu (viz například rozhodnutí sp. zn. 19C 6/2012 ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze 54Co 203/215), kdy v souvislosti se zproštěním obžaloby po devítiletém trestním řízení bylo přiznáno žalobci ve výše uvedeném řízení odškodnění ve výši 200.000,- Kč, avšak za situace, kdy na rozdíl od žalobce se jednalo o rozsáhlou medializaci případu, žalobci hrozila sice obdobná trestní sazba jako žalobci v tomto řízení, avšak došlo k podstatnému zásahu i do jeho

profesního života, kdy byl žalobci pozastaven výkon advokacie, což mělo skutečně zásadní ekonomické dopady, s tím, že za těchto okolností pak pochopitelně bylo poskytnuto podstatně vyšší odškodnění než v případě žalobce. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že byť v některých okolnostech se oba případy liší, je třeba přesto konstatovat, že právě po vyhodnocení těchto odlišností, je částka, která byla žalobci přiznána za konkrétních okolností případu prokázaných v řízení částkou odpovídající.

Dalším nárokem, který byl v rámci řízení žalobcem uplatňován, pak byl *nárok na poskytnutí zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v souvislosti s nepřiměřenou délkou soudního řízení*. V této souvislosti soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že v řízení bylo prokázáno, že celé trestní řízení žalobce bylo zastaveno právě v důsledku nepřiměřené délky soudního řízení vedeného proti jeho osobě, soud zvažoval, zda tedy v daném případě není dostatečnou satisfakcí právě rozhodnutí o zastavení řízení v důsledku jeho nepřiměřené délky, tedy zda je eventuálně vůbec důvodné jakoukoliv další satisfakci žalobci přiznat. Po provedeném dokazování však soud s ohledem na konkrétní okolnosti případu dospěl k závěru, že jsou zde dány důvody pro přiznání jisté částky jakožto odškodnění nepřiměřené délky soudního řízení, a to byť při stanovení přiměřené výše odškodnění za tuto nepřiměřenou délku soudního řízení soud zásadním způsobem zohlednil i to, že částečné satisfakce se žalobci skutečně dostalo již tím, že trestní řízení vůči jeho osobě již nadále nepokračovalo a bylo zastaveno. Důvodem, proč však soud přikročil k odškodnění nepřiměřené délky soudního řízení též formou finanční satisfakce, byly zejména dvě zásadní prodlevy při projednání žalobcovy trestní věci a to doba od vydání rozhodnutí soudem 1. stupně, které bylo vydáno dne 30. dubna 2008 do 7. ledna 2009, kdy teprve došlo k rozeslání písemného vyhotovení rozsudku účastníkům řízení, když doba vyhotovování tohoto rozsudku v trestní věci se nejeví jako přiměřená a to i při zohlednění skutečnosti, že obžaloba byla podána proti více obžalovaným a dále i při zohlednění rozsahu dokazování. Přihlédl-li pak soud i k tomu, že, jak vyplývá z obsahu trestního spisu, všechna odvolání všech obžalovaných byla ve věci podána již v průběhu ledna 2009, přičemž spis bez dalších úkonů byl Městskému soudu v Praze předložen až 18. ledna 2011, tedy po dvou letech od podání odvolání, je soud přesvědčen o tom, že právě tyto skutečnosti bylo nezbytně nutné při rozhodování o tom, zda je na místě přistoupit i k finančnímu odškodnění nepřiměřené délky soudního řízení či nikoliv, zohlednit, což soud učinil a právě z těchto důvodů přistoupil i k odškodnění nepřiměřené délky soudního řízení finanční částkou, byť zároveň částečně zohlednil i zastavení trestního stíhání po délku, když toto rozhodnutí ve vztahu k žalobci ukončilo období nejistoty ohledně jeho trestního stíhání bez ohledu na to, zda skutky kladené mu za vinu spáchal či nikoliv (tato otázka nebyla v rámci trestního řízení objektivně postavena na jisto). Za této situace tedy pak soud posuzoval celkovou délku řízení, přičemž v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu soud do celkové doby řízení započítal jednak délku trestního řízení v období od sdělení obvinění rozhodnutím ze dne 19. 5. 2005, doručeným žalobci dne 25. 5. 2005 do doby rozhodnutí dovolacího soudu, tedy do 28. 2. 2012 a zároveň i dobu od povolení obnovy řízení do pravomocného rozhodnutí o zastavení trestního řízení, tedy dobu od 26. 8. 2014 do právní moci rozhodnutí o zastavení řízení, tedy do 24. 10. 2014 (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 2780/2015). Z výše uvedeného je tedy zřejmé že rozhodnou dobou je doba téměř sedmi let, kterou je již s ohledem na shora uvedené prodlevy a nečinnost soudu (prodlevy, jak vypracováním písemného vyhotovení rozsudku, tak zejména pak

dvouletou prodlevou s předložením věci odvolacímu soudu) posoudit zejména ve vztahu k trestnímu řízení jako dobu nepřiměřenou. Aplikoval-li pak soud na odškodnění této nepřiměřené délky soudního řízení závěry NS ČR obsažené v rozhodnutí sp. zn. Cpjn 206/2010, soud tedy stanovil jako základní částku odškodnění částku 90.000,- Kč, kdy vycházel ze základní částky odškodnění 15.000,- Kč za jeden rok řízení s výjimkou prvních dvou let řízení, kdy první dva roky řízení přiznával částku poloviční (2 x 7.500,- Kč, 5 x 15.000,- Kč) s tím, že základní částka odškodnění tedy byla stanovena z rozsahu částky shora uvedené, tedy 90.000,- Kč, kterou pak soud následně modifikoval v souladu s vyhodnocením kritérií příkladů uvedených v § 31 a) zákona č. 82/1998 Sb. V této souvislosti pak soud uvádí, že skutečnost, že se v daném případě jednalo o řízení trestní, které mělo jisté dopady do života žalobce, soud při hodnocení jednotlivých kritérií dle § 31a shora uvedeného zákona (ve vztahu k hodnocení významu řízení) již nezohledňoval, neboť tyto skutečnosti již byly fakticky zohledněny a odškodněny v rámci samostatného požadavku žalobce uplatněného touto žalobou (odškodnění nezákonného trestního stíhání), a proto tedy soud z důvodu významu řízení pro žalobce nepřistoupil k navýšení základní částky odškodnění. Co se pak týká kritéria chování žalobce v průběhu řízení, musí soud konstatovat, že z provedeného dokazování vyplývá, že žalobce a jeho právní zástupce se v částečném rozsahu podíleli na délce řízení tím, že z důvodu jejich omluv muselo být cca ve třech případech odročováno hlavní líčení, byť je třeba připustit, že některá hlavní líčení byla odročována i z důvodu nepřítomnosti dalších zúčastněných osob s tím, že za těchto okolností tedy soud přistoupil k ponížení základní částky odškodnění toliko o 5 %. Z důvodu složitosti řízení pak soud při zohlednění rozsahu dokazování (například pouze listinné důkazy, které byly součástí vyšetřovacího spisu, čítaly přes 200 stran) i skutečnosti, že ve věci soud projednával společnou obžalobu 7 osob ve vztahu ke čtyřem samostatným skutkům, a dále i při zvážení toho, že během řízení bylo rozhodováno o řadě procesních otázek a že věc byla projednávána na 3 stupních soudní soustavy, tedy byl využit i mimořádný opravný prostředek a věc byla komplikována i nutností koordinace společného trestního stíhání vedeného vůči více osobám, soud přistoupil k ponížení základní částky odškodnění o odškodnění o 30 % a dále pak přikročil i k ponížení základní částky odškodnění o 45 % právě již ze shora zmiňovaného důvodu, tedy v důsledku toho, že nepřiměřenost délky soudního řízení byla již částečně ve vztahu k žalobci kompenzována tím, že trestní stíhání vůči jeho osobě bylo zastaveno, tedy již nadále nepokračovalo, čímž byla plně ukončena nejistota žalobce spočívající ve vedení trestního řízení proti jeho osobě, když i sám odvolací soud, který obnovu žalobcova trestního řízení povolil výslovně uvedl, že povolením obnovy řízení ještě nelze v žádném případě předjímat, zda v následně probíhajícím řízení dospěje soud k stejnému či odlišnému závěru o vině a trestu. Pokud pak soud nepřistoupil k navýšení základní částky odškodnění v důsledku postupu soudu (shora již uvedených prodlev a nečinností), soud tak učinil právě s ohledem na skutečnost, že tyto shora uvedené prodlevy pak byly v podstatě jediným a hlavním důvodem pro to, že za konkrétních okolností případu byla délka řízení vyhodnocena jako nepřiměřená a není důvod tedy tuto skutečnost zohledňovat duplicitně. Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud přiznal žalobci odškodnění po výše uvedeném pokrácení základní částky odškodnění v rozsahu 20 ti %, tedy částku 18.000,- Kč ze základní částky odškodnění tak, jak byla shora uvedeným způsobem stanovena.

Ze všech těchto důvodů tedy soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná částečně a to co do požadavku žalobce na zaplacení částky 55 800,- Kč jakožto nemajetkové újmy přiznané žalobci za nezákonný výkon vazby, částky 389.000,- Kč přiznané žalobci jako náhrada nemajetkové újmy za nezákonný výkon trestu odnětí svobody, částky 80.000,- Kč přiznané žalobci za nezákonné vedení trestního stíhání vůči jeho osobě a částky 18.000,- Kč přiznané žalobci za nepřiměřenou délku soudního řízení s tím, že tedy celkově pak soud shledal žalobu důvodnou co do částky 542.800,- Kč, přičemž ve zbytku byla žaloba jako nedůvodná (po vyloučení části předmětu řízení k samostatnému projednání a po zohlednění částečného zastavení řízení (částky 69.462,- Kč a částky 7.538,- Kč) zamítnuta. Částka 542.800,- Kč pak byla žalobci přiznána i se zákonným úrokem z prodlení, když v průběhu řízení, při jednání soudu dne 14. 2. 2017, byla připuštěna změna žaloby – její rozšíření a to právě co do požadavku na zaplacení zákonného úroku z prodlení z žalované částky za dobu od 18. 9. 2015 do zaplacení. Protože v řízení bylo zároveň prokázáno, že lhůta k plnění žalobci marně uplynula dnem 18. 8. 2015 (žádost žalobce Ministerstvu doručena dne 18. 2. 2015), přičemž Ministerstvo spravedlnosti má ze zákona šestiměsíční lhůtu pro projednání nároku, je zřejmé, že žalovaná se dnem 19. 8. 2015 dostala do prodlení se zaplacením, přičemž jestliže tedy úrok z prodlení byl požadován od 18. 9. 2015 soud vázán žalobním návrhem zákonný úrok z prodlení od tohoto data žalobci přiznal a to z částky, kterou soud považuje za důvodně požadovanou v rámci tohoto soudního řízení. Lhůta k plnění pak žalované byla poskytnuta dle § 160 o.s.ř. k její žádosti 15ti denní, a to za účelem zajištění organizačního převodu finančních prostředků, když poskytnutí lhůty v tomto rozsahu nezasahuje podstatným způsobem do oprávněných zájmů žalobce, zejména za situace přiznaných úroků z prodlení plynoucích až do zaplacení dlužné částky.

O náhradě nákladů řízení pak bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 142 odstavec 2 občanského soudního řádu, tedy podle poměru úspěchu účastníků řízení ve věci, kdy v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 1435/2015 je třeba při určování úspěchu či neúspěchu účastníka ve věci, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok na peněžité plnění, vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a následující advokátního tarifu, přičemž činí-li tarifní hodnota nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu 50.000,- Kč, pak tarifní hodnota nároku na peněžité plnění vychází v zásadě z výše takto uplatněného plnění. Za situace, kdy tedy žalobce v řízení uplatnil čtyři samostatné nároky na náhradu nemajetkové újmy a to za nezákonný výkon vazby, za nezákonný výkon trestu odnětí svobody, za nezákonné trestní stíhání a za nepřiměřenou délku trestního řízení, je třeba vycházet z tarifní hodnoty ve vztahu ke každému z těchto nároků v rozsahu 50.000,- Kč s tím, že tedy za těchto okolností je nutno vycházet z toho, že žalobce byl úspěšný v rozsahu částky 200.000,- Kč, a neúspěšný pak byl v rozsahu částky 19.600,- Kč. Za těchto okolností je tedy zřejmé, že v posuzované věci byl žalobce se svým požadavkem na náhradu škody a nemajetkové újmy převážně úspěšný, a to ve výši 91% s tím, že tedy po odcčtení úspěchu a neúspěchu žalobce ve věci je zřejmé, že žalobci vznikl nárok na náhradu nákladů řízení v rozsahu 82 %. S ohledem na skutečnost, že s odkazem na § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. při spojení dvou a více věcí ke společnému projednání za tarifní hodnotu považuje součet tarifní hodnoty spojených věcí, je třeba konstatovat, že soud při stanovení

náhrady nákladů soudního řízení ve vztahu k žalobci tedy vyšel z toho, že v daném případě je tarifní hodnotou součet částek 4 x 50.000,- + 19.600,- tedy celkově částka 219.600,- Kč s tím, že za 1 úkon právní služby tedy byla přiznávána mimosmluvní odměna ve výši 9.180,- Kč. Za situace, kdy tedy soud dospěl k závěru, že 100 % výše náhrady nákladů řízení na straně žalobce je představována částkou 109 154,-Kč, která je složena z odměny za poskytnuté úkony právní služby, tedy z částky 87 210,-Kč a to v souvislosti s devíti a půl úkony právní služby (1 úkon právní služby á 9.180,- Kč - převzetí věci, sepis doplnění žaloby ze dne 5. 2. 2016, písemné podání soudu dne 28. 7. 2016, 6 x účast při jednání soudu dne 30. 6. 2016, 18. 10. 2016, 1. 2. 2016, 14. 2. 2017, 20. 4. 2017, 23. 5. 2017 a účast při vyhlášení rozsudku dne 13. června 2017- jedna polovina úkonu) a dále je součástí přiznané náhrady nákladů řízení je pak i částka 3.000,- Kč přiznaná jako paušální náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobce v souvislosti s výše uvedenými úkony právní služby v počtu deset (viz 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. – jedna paušální náhrada á 300,- Kč) dále i částka 18.944,- Kč, odpovídající dani z přidané hodnoty, když právní zástupce žalobce osvědčil, že je plátcem DPH, je zřejmé, že jestliže byl tedy žalobce ve věci úspěšný toliko částečně a to v rozsahu 82 %, byla tedy žalobci na náhradě nákladů řízení přiznána částka 89.506,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15ti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného a to v potřebném počtu stejnopisů.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný navrhnout jeho soudní výkon nebo exekuci.

V Praze dne 13. června 2017

Mgr. Blanka Vernerová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kárllová